

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

24. DUBNA 2011

Z obsahu:

Svatá Terezie z Lisieux
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. dubna 2011
- strana 2 -

**Zmrtvýchvstání
Ježíše Krista
je univerzální událost**
Benedikt XVI.
- strana 4 -

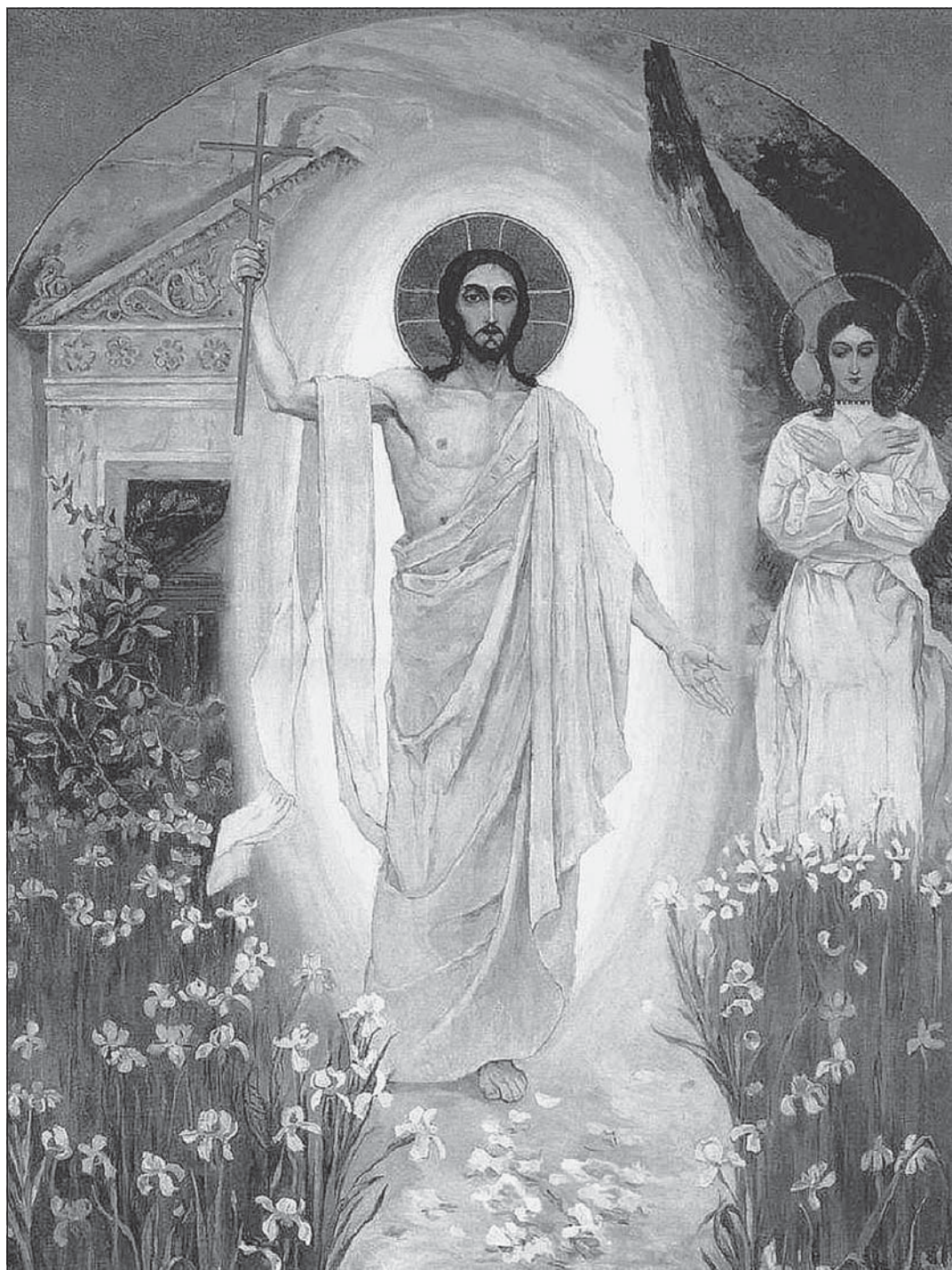
**Drahocenná perla,
za kterou je třeba
obětovat všechno**
Úvod Benedikta XVI.
ke Katechismu pro mládež
- strana 4 -

Půjč mi svůj úsměv
Alexandra Gaspariová
- strana 6 -

**Boží Služebník:
Hospodin na něho naložil
naše viny**
P. Herbert Madinger
- strana 8 -

Obětní svíce
Elizabeth von Thurn
und Taxis
- strana 10 -

Před oltářem
Adorace
Conchity Armidy
- strana 11 -

Michail Vasiljevič Něstěrov (1862-1942): Zmrtvýchvstání

Je to zvláštnost slovan-
ských jazyků, že si pro
pojmenování největších
svátků církevního roku vytvo-
řily název, který je plnou ozvě-
nou radostného zpěvu nad ve-
likonoční svíci.

Tento úchvatný
a nejdelší gre-

goriánský liturgický zpěv vůbec
se dvanáctkrát stále novými bás-
nickými obraty vrací k chvále VE-
LIKÉ NOCI. Je to noc blažená,
posvěcená, milostiplná, blaho-
dárná, která spojila zemi s ne-
bem a člověka s Bohem.

Noc, která byla dosud obra-
zem temných sil, zla, definitivní-
ho zániku a smrti, je možno opě-
tovat tak radostným způsobem,
protože si ji vybral Bůh, aby tuto
temnotu a noc od základu promě-
nil, aby „noc se stala mým
světlem a radostí“. Matka cír-
kev má dva nerozlučné důvody
ke své nezadržitelné radosti: já-
sá nad vítězstvím svého Vykupi-
tele a současně s tím jásá nad ovo-
cem vykoupění, kterého se nám
dostává v posvátném křestním
pramenu.

Abyste nám přiblížila velikost
této proměny, staví nám před oči
klíčovou událost v dějinách vyvo-
leného národa: jeho vysvobození
ze staletého otroctví zázračným
přechodem přes Rudé moře. Při-
tom tato strhující událost při vši
své velkoleposti je jen náznakem
mnohem velkolepější skutečnosti:
jeden jediný křest je něco mno-
hem většího než onen slavný exo-
dus. To byl důvod, který přiměl
nebeského Otce, aby nám poslal
a obětoval svého jediného Syna,

Doslova extrémní způsob, jak-
ým Syn splnil Otcovu vůli, jsme
mohli kontempletovat v právě uply-
nulých dnech. Na hloubce ne-
vyslovného utrpení zůstává pro
nás tím největším tajemstvím Je-
žíšova naprostá POSLUŠNOST.
Snad nejlépe to vystihl svatý Pavel
ve svém hymnu na Božího Služeb-
níka: „Kristus se stal pro nás po-
slušným až k smrti, a to k smrti
na kříži, a proto ho Bůh povýšil
a dal jméno nade všechna jmé-
na.“ Toto slavné graduále a sou-
časně triduální antifona bylo opat-

řeno chorálním nápěvem, který
patří k dalším vrcholným skvo-
tům gregoriánského zpěvu. Při
jeho poslechu jde člověku mráz
po zádech. Jedna z nahrávek
You Tube prezentuje současně

originální notový
zápis, z něhož je
zřejmé, jak boha-

té mohou být výrazové prostřed-
ky i tohoto monofonního zpěvu.
Při slovech „Bůh ho povýšil“ vy-
stupuje kantiléna vysoko nad os-
novu a pozvedá zpěváky i posl-
chače na pokraj samého nebe.
Tato slova i jejich melodie nemo-
hou být inspirovány nějakým mý-
tem, ale jen hlubokou vírou, která
takřka nazírá úchvatnou realitu,
jakým způsobem se projevila Bo-
ží láska k nám.

Když tedy o velikonoční noci
jásáme nad dovršením tohoto Bo-
žího díla, jehož jediným smyslem
bylo, aby nás Syn vytrhl z temno-
ty a smrti a přivtělil k sobě, nemů-
žeme se spokojit s jásetem, ale
musíme se s ním ztotožnit v tom
podstatném, co ho svedlo z nebe
a co umožnilo naši proměnu, a to
byla jeho POSLUŠNOST. Když
Pán naplnil svůj úkol a přišel čas,
aby se opět vrátil k Otcovi, svěřil
nám své dílo, abychom v něm po-
kračovali zcela konkrétním způso-
bem: „Jděte a křtíte **všechny** náro-
dy a učte je zachovávat **všechno**,
co jsem vám přikázal.“

Copak není z toho, co jsme
všechno v posvátném triduu pro-
žili, zcela jasné, jak nesmírně Ot-
ci i jeho Synu záleží na tom, aby
se **všem** dostalo té milosti a prošli
Rudým mořem z otroctví do svo-
body Božích dětí? Proč je to tak
nutné? Protože „kdo uvěří, a dá
se pokřtít, bude spasen, a kdo ne-
uvěří, bude zavržen“.

Onen Kristem požadovaný
křest není nějaká vstupní forma-
lita k přijetí do spolku, ale je to
skutečné vysvobození z moci Ne-
přítele, z moci temnot a smrti.
Ani z Ježíšových slov, ani ze slov
a činů apoštolů nevyplývá pražád-
ný náznak, že by se to nějakých
národů a vyznavačů jiných nábo-
ženství netýkalo, že si to u nich
Bůh zařizuje jinak, že bychom je

Dokončení na str. 13

Svatá Terezie z Lisieux

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 6. dubna 2011

Drazí bratři a sest-
ry, dnes bych k vám
chtěl promluvit o svá-
té Terezii z Lisieux, Terezii od
Dítěte Ježíše a svaté Tváře, kte-
rá žila na tomto světě jen 24 let
na konci 19. století, vedla ži-
vot velmi prostý a skrytý, ale
po smrti a publikování svých
spisů se stala jednou z nejzná-
mějších a nejoblíbenějších svě-
tic. „Terezička“ nikdy neopom-
něla pomáhat nejprostším
duším, chudým a trpícím, které
ji prosily, ale osvitila také celou
církev svou hlubokou duchov-
ní naukou, a to do té míry, že
jí ctihodný papež Jan Pavel II.
udělil titul učitelky církve spo-
lu s titulem patronky misí, kte-
rý jí udělil již Pius XI. v roce
1927. Můj milovaný předchůd-
ce ji definoval jako „odbornici
na vědu lásky“ (NMI 27). Tuto
vědu, která spatřuje, jak v lásce
září celá pravda víry, vyjadřuje
Terezie především v líčení svého
života zveřejněného rok po její
smrti pod titulem *Dějiny duše*.
Je to kniha, která měla okamži-
tě nesmírný úspěch, byla přelo-
žena do mnoha jazyků a rozšířila
se po celém světě. Chtěl bych
vás pozvat k odhalení tohoto ma-
lého-velkého pokladu, tohoto
skvělého komentáře plně proží-
vaného evangelia! *Dějiny duše*
jsou totiž úžasné dějiny Lásky
vyprávěné s takovou autentici-
tou, prostotou a svěžestí, že čte-
nář nemůže zůstat neuchvácen!
Ale jaká je tato Láska, která na-
plnila celý život Terezie od dět-
ství až do smrti? Drazí přátelé,
tato Láska má tvář a jméno, je
to Ježíš! Svěťice mluví ustavič-
ně o Ježíši. Projděme znovu ale-
spon hlavní etapy jejího živo-
ta, abychom vstoupili do srdce
její nauky.

Terezie se narodila 2. ledna
1873 v Alençonu, městě v Nor-
mandii ve Francii. Je poslední

dcerou Ludvíka a Zélie Marti-
nových, příkladných manželů
a rodičů, blahorečených společ-
ně 19. října 2008. Měli devět dě-
tí, z nich čtyři zemřely v raném
věku. Zůstalo pět dcer, které
se všechny staly řeholicemi.
Terezie byla ve 4 letech hlubo-
ce zraněna smrtí matky. (Ms A,
13r) Otec se s dcerami přestěho-
val do Lisieux, kde se odehrál ce-
lý život svěťice. Později se Tere-
zie postižená těžkou nervovou
chorobou uzdravila díky Boží
milosti, kterou sama označuje
jako „úsměv Madony“ (*tamt.*,
29v-30v). Pak přijala svaté při-
jímání, intenzivně prožívané
(*tamt.*, 35r) a postavila eucha-
ristického Ježíše do středu své-
ho života.

„Milost Vánoc“ 1886 zname-
ná velký zvrat, který později na-
zvala „úplné obrácení“ (*tamt.*
44v-45r). Uzdravila se totiž
ze své infantilní přecitlivělosti
a nastoupila „běh giganta“.
Od 14 let se Terezie stále více
s velkou vírou přibližuje k Ježíši
Ukřižovanému a bere si k srdci
zjevně beznadějný případ jedno-
ho nekajícího se zločince odsou-
zeného k smrti. (*tamt.*, 45v-46v)
„Chci za každou cenu zabránit
jeho pádu do pekla,“ píše svě-
ťice s jistotou, že její modlitba
ho spojí s výkupnou krví Ježí-
šovou. Je to její první a základ-
ní zkušenost duchovního ma-
teřství: „Takovou důvěru jsem
měla k nekonečnému Božimu
Milosrdenství,“ píše. S nejsvě-
tější Marií mladá Terezie milu-
je a doufá „srdcem matky“ (srov.
PR 6/10r).

Vstup do Karmelu

V listopadu 1887 se vypra-
ví na pouť do Říma spolu s ot-
cem a sestrou Celinou. (*tamt.*,
55v-67r) Vrcholným bodem
pro ni je audience u papeže

Dokončení na str. 12

Pohoršení kříže

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Po sobotě naplněné hlubokým tichým smutkem nadchází nedělní jítro. Po třech letech prožitých v Ježíšově společnosti jsou to pro apoštoly první dny nečekané bolestné osamocnosti. S Pánem jako by odešel všechn smysl jejich života. Nikdy nemysleli na to, co si počnou bez něho, nepočítali s tím, že by mohli takto osiřet. Vnímali nevraživost jeruzalémského prostředí, ale s Ježíšem se cítili bezpeční a nedělali si starosti s tím, co bude dál. Co si nyní počít bez něho?

Není to nejlepší příležitost rozpomenout se na Pánova slova? Vždyť Pán je na tyto chvíle s takovou láskou připravoval. Je to doba, kdy má přijít ke slovu opravdová víra: *At se vaše srdce nechvěje. Věřte v Boha, věřte i ve mne.*⁽¹⁾ Apoštolové především po Poslední večeři museli počítat s tím, že Pán musí odejít. *Řekl jsem vám, že odejdu a zase přijdu. Řekl jsem vám to dříve, než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.*⁽²⁾ *Vy budete plakat, ale svět se bude radovat. Ale váš zármutek se obrátí v radost.*⁽³⁾ A dříve než odešel, dal jim také jistotu, že nezůstanou opuštěni: *Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte.*⁽⁴⁾ Nebyla to jasná a otevřená slova?

Ano, to všechno Pán řekl, ale když to říkal, jevil se všechno úplně jinak. Nejsme si tím sami vinni? Nezaplétáme se sami do svých temnot tím, že nechceme překročit hranice svých představ a očekávání, ve kterých si příliš nadřujeme a lichoťme? Nesmí tě tedy překvapit, když ti pak nezbude než projít nocí víry, abys našel světlo pravdy.

Jak to, že zbožné ženy nehledají bezradně útočiště za zavřenými dveřmi? Ten, kdo opravdu miluje, zapomíná na sebe. Proto si tyto milující duše nikdy nedělaly žádné iluze ani neměly ambice. Vybraly si za své poslání věrně sloužit Ježíši v jeho všedních potřebách a obětovaly pro to všechno. Především mu chtějí být vždy nablízku. A tak jsi byl svědkem, jak šly za ním i na Golgotu. Neváhaly vstoupit na veřejné proprašitě, nezalekly se hrubosti žoldněrských katů ani jízlivých pohledů a poznámek Ježíšových odpůrců. Opásaly jeho boky, když ho katané zbavili šatů, a poslouchaly mu při jeho spěšném pohřbu, jak jen mohly. Po této páteční tragédii jen čekají na první příležitost, aby mohly ve své službě lásky pokračovat. A tak zatímco galilejští rybáři se skrývají za zavřenými dveřmi, ženy naopak neohroženě ještě za tmy spěchají za hlavou svého srdce ke své Láscce.

Takové hledání Lásky nemůže zůstat bez odpovědi. Ženy se staraly, jak budou moci vstoupit do onoho místa nejhlubšího smutku. Boží poslové však nejenže odvalili kámen, ale postarali se o to, aby jim oznámili radostnou novinu. Ale ta je tak velká, že na překvapené ženy padá nevýslovný strach. Teprve když Pán vidí, jak utíkají z místa zmrtvýchvstání, sám přichází, aby své věrné služebnice pozdravil⁽⁵⁾ a aby jejich úlek proměnil v pravou velikonoční radost. Zapamatuj si, jak hlubokou úctou je nyní prosycena jejich láska, štěstí a vděčnost: *Objímají jeho nohy a klanějí se mu.*⁽⁶⁾ Poděkuj jim v duchu, že ti tak dojemným způsobem ukazují, kde je i tvoje místo.

Jestliže jsi čekal, že při zprávě o prázdňém hrobu se celá Ježíšova družina ihned odebere na toto slavné místo, mýlíš se. Jen dva z nich se tam rozběhnou: ten, který ve čtvrtek naslouchal, jak tlučce Pánovo Srdce, a v pátek byl svědkem, jak je probodli, a ten, který od oné chvíle, kdy zakokrhá kohout, nemá nikde stání. Petr je ovšem také hlavou společenství, které má utrzovat ve víře⁽⁷⁾. Odchází tedy k hrobu jménem všech. I Jan plně respektuje jeho primát: ačkoliv dorazil k hrobu jako první, *dovnitř nevešel.*

Tyto zástupce apoštolského sboru již nečekají andělů. Jsou postaveni před úkol, aby sami zcela prostě a věčně zhodnotili to, co vidí. Pro Miláčka Páně je to stejně ohromující, jako bylo pro ženy zjevení andělů. Pamatuje si zcela přesně, jak vypadalo Pánovo tělo, když je zavřené do pláten položili v pátek do výklenku v hrobu. Nyní přesně na tom místě vidí jenom neporušená plátna, která tělo opustilo, aniž by se jich dotklo.

Je to jako osvětlení bleskem, které náhle spojuje všechny souvislosti. *Uviděl a uvěřil.* V jediném okamžiku vidí všechno od počátku až do konce, a tak o tom *vydá svědectví a my víme, že jeho svědectví je pravdivé*⁽⁸⁾.

Proč však mlčí o tom, že Pán se zjevil Šimonovi?⁽⁹⁾ Bylo to setkání tak osobní, tak důvěrné, že se sluší, aby zůstalo zahaleno rouškou tajemství. Musíš se spokojit s tím, že toto setkání bude mít své veřejné pokračování a vyvrcholení na břehu jezera⁽¹⁰⁾. Až budeš číst Petrovy listy, stejně otcovsky něžně jako nesmlouvavé, připomeň si, že za nimi stojí Šimonova osobní zkušenost z očistné výhně⁽¹¹⁾ a jeho Pánem slíbené obrácení. Zeptej se ho a on ti dosvědčí, *jak je Pán dobrý: Pánova pravice mocně zasáhla, Pánova pravice mě pozvedla. Jeho milosrdenství trvá na věky.*⁽¹²⁾ Uč se od něho, jak *odstraňovat starý kvas, aby se z tebe stalo nové těsto!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 14,1; ⁽²⁾ srov. Jan 14,28; ⁽³⁾ Jan 16,20;

⁽⁴⁾ Jan 14,18-19; ⁽⁵⁾ Mt 28,9; ⁽⁶⁾ srov. tamt.;

⁽⁷⁾ srov. Lk 22,32; ⁽⁸⁾ Jan 21,24; ⁽⁹⁾ srov. Lk 24,34;

⁽¹⁰⁾ Jan 21,15-19; ⁽¹¹⁾ srov. 1 Petr 1,7; ⁽¹²⁾ resp. žalm 118.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1-4

Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruh plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruh plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je univerzální událost

Kdyby se při Ježíšově zmrtvýchvstání jednalo pouze o zázrak znovuoživení mrtvol, nešlo by vlastně o nic. Nebylo by to nic významnějšího, než je znovuoživení klinicky mrtvého skrze lékařské umění. Na světě jako takovém a na naší existenci by se nic nezměnilo. Zázrak znovuoživené mrtvol by znamenal, že Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo totéž jako vzkříšení naimského mládence (Lk 7,11-17), dcery Jairovy (Mk 5,22-23.35-43) nebo Lazara (Jan 11,1-44).

Po delším nebo kratším období se tito lidé vrátili do došavadního života, aby pak někdy později definitivně zemřeli. Novozákonní svědectví nepřipouští žádnou pochybnost, že se „zmrtvýchvstáním Syna člověka“ stalo něco zcela jiného. Ježíšovo zmrtvýchvstání byl průlom do zcela jiného druhu života, který už není podroben zákonu umírání a vzniku, nýbrž stojí zcela mimo něj, života, který otevírá nové dimenze lidství.

Proto není Ježíšovo zmrtvýchvstání ojedinělou událostí, kterou bychom mohli přenechat pouze jí samé a která by náležela minulosti, nýbrž je to „mutační skok“ (abychom použili tohoto jistě nepochopitelného slova jako analogie). V Ježíšově zmrtvýchvstání se otevírá lidem nová možnost bytí, která se v budoucnosti týká všech, nový druh budoucnosti.

Tak Pavel zcela oprávněně neoddelitelně spojuje zmrtvýchvstání křesťanů a zmrtvýchvstání Ježíše: *Jestliže mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal... ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.* (1 Kor 15,16.20) Kristovo zmrtvýchvstání je buď univerzální udá-

lost, nebo není ničím, říká Pavel, a jen jestliže je chápeme jako univerzální událost, jako otevření nové dimenze lidské existence, jsme na cestě, jak vůbec správně pojímat novozákonní svědectví o zmrtvýchvstání.

Z toho vyplývá pojetí jedinečnosti tohoto novozákonního svědectví. Ježíš se nevrátil do normálního lidského života tohoto světa jako Lazar a jiní, které Ježíš vzkřísil z mrtvých. On vstoupil do jiného, nového života – do Boží šíře a odtud se ukazuje svým učedníkům.

To bylo také pro učedníky něco zcela neočekávaného, s čím se museli jen pozvolna vyrovnat. Židovská víra sice znala vzkříšení mrtvých na konci časů. Nový život byl spojen s počátkem nového světa, a tak by byl pochopitelný. Jestliže je nový svět,

Paolo Veronese: Zmrtvýchvstání

pak existuje nový způsob života. Ale zmrtvýchvstání do konečného a jiného uvnitř pokračujícího starého světa tato víra nepředvídala a bylo pro ni nepochopitelné a nepředstavitelné. Proto zůstával učedníkům příslib zmrtvýchvstání nejdříve nepochopitelný.

Benedikt XVI.,
Ježíš Nazaretský, 2. díl.
Překlad -lš-

Drahocenná perla, za kterou je třeba obětovat všechno

Úvod Benedikta XVI. ke Katechismu pro mládež

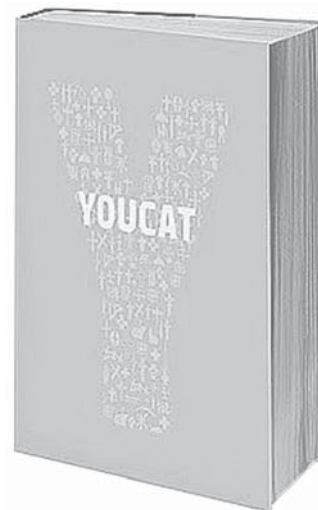
Milí mladí přátelé! Dnes Vám doporučuji ke čtení neobvyklou knihu. Neobvyklá je jak pro svůj obsah, tak pro způsob, jakým vznikla. O tomto jejím vzniku bych chtěl vyprávět, protože z toho současně vyplývá, v čem spočívá zvláštnost této knihy.

Vznikla, abych tak řekl, z jiného díla, jehož původ sahá do osmdesátých let. Byla to pro církev a světovou společnost obtížná doba, kdy bylo třeba najít novou orientaci pro cestu do budoucnosti. Po 2. vatikánském koncilu (1962-1965) a změněné kulturní situaci mnoho lidí nevědělo, čemu mají křesťané vlastně věřit, co církev učí a co vůbec může učit a jak to všechno zapadá do zcela změněné kultury. Není křesťanství jako takové už překonané? Je možno být z rozumných důvodů ještě věřícím? To jsou otázky, které si křesťané kladou i dnes.

Papež Jan Pavel II. udělal tehdy odvážné rozhodnutí. Rozhodl, že biskupové na celém světě mají spolu napsat knihu, ve které odpoví na tyto otázky. Pověřil mě, abych tuto práci biskupů koordinoval a pečoval o to, aby z příspěvků biskupů vznikla kniha, opravdová kniha, nikoliv jen souhrn mnoha textů. Tato kniha měla nést staromódní název *Katechismus katolické církve*, ale být něčím zcela vzrušujícím a novým. Měla ukázat, čemu katolická církev dnes věří a jak je možno rozumně věřit.

Byl jsem z toho úkolu zděšen. Musím přiznat, že jsem pochyboval, zda se něco takového může podařit. Neboť jak mohlo dojít k tomu, že autoři roztroušení po celém světě sestaví knihu, která je ke čtení? Jak mohli lidé, kteří nejen země-

pisně, ale i intelektuálně a duchovně žijí na rozdílných kontinentech, vytvořit společně text, který měl tvořit vnitřní jednotu

a být na všech kontinentech srozumitelný? K tomu ještě přistupovalo, že tito biskupové neměli psát jako individuální autoři, ale v kontaktu se svými spolubratry, s místními církvemi. Musím přiznat, že ještě dnes se mi to jeví jako zázrak, že se tento plán podařil.

Scházeli jsme se asi třikrát nebo čtyřikrát ročně na týden a vášnivě jsme diskutovali o jednotlivých úsecích, které mezitím vyrostly. Nejdříve bylo třeba určit strukturu knihy. Musela být jednoduchá, aby jednotlivé skupiny autorů, které jsme ustanovili, mohly obdržet jasné zadání a aby se jejich výpovědi nemusely vměstnávat do komplikovaného systému. Je to stejná výstavba, jakou nyní najdete v této knize. Je to prostě katechismus zkušeností z celých staletí: Co věříme – jak slavíme tajemství – jaký máme život v Kristu – jak se máme modlit. Nechci teď vyprávět, jak jsme se pomalu množstvím otázek probíjovali, až z toho byla nakonec kniha. Je přirozeně možné ně-

co nebo mnoho z toho díla kritizovat: všechno, co lidé dělají, je nedokonalé a může být zlepšeno. Přesto je zde velká kniha: svědectví jednoty v různosti. Z mnoha hlasů mohl vzniknout společný sbor, protože jsme měli společnou partituru víry, kterou církev předávala od dob apoštolů přes celá staletí.

Proč Vám to vyprávím?

Již tehdy při sestavování KKC jsme museli konstatovat, že jsou rozdíly v kontinentech a kulturách jejich národů, ale že také uvnitř jednotlivých společností existují různé „kontinenty“: dělník smýšlí jinak než rolník, fyzik jinak než filolog, podnikatel jinak než novinář, mladý člověk jinak než starý. Proto jsme museli jazyk a myšlení postavit nad tyto rozdíly, tak říkajíc do prostoru toho, co je společné pro tyto různé světy myšlení. Přitom jsme si stále víc uvědomovali, že text vyžaduje „překlad“ do různých životních oblastí,

aby se dotýkal lidí v jejich vlastním myšlení a otázkách. Při SDM se od té doby – Řím, Toronto, Kolín, Sydney – setkala mládež z celého světa, která chce věřit, hledat Boha, která chce milovat Krista a vytvářet společenství na cestě. V tomto kontextu vznikla myšlenka, zda se nemáme pokusit přeložit Katechismus katolické církve do jazyka mládeže a dát jeho slovům proniknout do jejího světa. Přirozeně i mezi mladými je dnes

mnoho rozdílů: tak pod osvědčeným vedením vídeňského arcibiskupa Christopa Schönborna byl vytvořen YOUCAT pro mládež. Doufám, že mnoho mladých lidí se nechá touto knihou okouzlit.

Některé osoby mi říkají, že katechismus dnešní mládež nezajímá. Ale já tomuto tvrzení nevěřím a jsem si jist, že mám pravdu. Mládež není tak povrchní, jak ji někteří obviňují. Mladí chtějí vědět, v čem spočívá opravdový život. Kriminální román je napínavý, protože nás vtahuje do osudu jiných lidí, který by mohl být také naším osudem. Tato kniha je napínavá, protože hovoří o našem vlastním osudu, a tím se každého z nás hluboce dotýká.

Proto Vás zvu: studujte katechismus! Toto je přání mého srdce.

Tento katechismus Vám nelichotí. Nenabízí levná řešení. Požaduje totiž od Vás nový ži-

Po 2. vatikánském koncilu (1962–1965) a změněné kulturní situaci mnoho lidí nevědělo, čemu mají křesťané vlastně věřit, co církev učí a co vůbec může učit a jak to všechno zapadá do zcela změněné kultury.

vot. Předkládá Vám poselství evangelia jako „drahocennou perlu“ (Mt 13,45), pro kterou musí člověk obětovat všechno. Proto Vás prosím: Studujte katechismus se zaujetím a vytrvale! Obětujte tomu svůj čas! Studujte ho v tichu svého pokoje,

čtěte ho ve dvojicích. Jste-li přátelé, vytvářejte skupiny, vyměňujte si názory přes internet. V každém případě setrvejte ve dialogu se svou vírou!

Musíte znát to, čemu věříte; musíte znát svou víru tak přesně, jako odborník na informatiku zná operační systém počítače; musíte ho znát jako hudebník zná svůj kus. Musíte v něm být lépe obeznámeni než generace vašich rodičů, abyste mohli pevně a s rozhodností odpovídat na výzvy a pokušení této doby. Potřebujete Boží pomoc, pokud se vaše víra nemá vypařit jako kapka rosy na slunci, pokud nechcete propadnout pokušení konzumismu, pokud nechcete, aby vaše láska utonula v pornografii, pokud nechcete zradit slabé a oběti útlaku a násilí.

Pokud se věnujete horlivě studiu katechismu, chtěl bych Vám dát poslední radu: Víte všichni, jak hluboce je společenství věřících v poslední době zraněno útoky zla, jak hřích proniká dovnitř, do samotného srdce církve. Ať to není pro Vás záminkou utéci před Boží tváří. I vy jste tělem Krista, Církve. Vnášejte nedotčený oheň své lásky do této církve pokaždé, když lidé zastíní její tvář. „V horlivosti neochabujte, duchem buďte horliví, služte Pánu.“ (Řím 12,11)

Když byl Izrael v nejhlubším bodu svých dějin, nepovolal Bůh na pomoc velké a vážné osoby, ale mladíka jménem Jeremiáš. Jeremiáš se cítil takovým velkým posláním přetíženo: „Ach, Hospodine, můj Bože, neumím ani mluvit, jsem ještě tak mladý!“ (Jer 1,6) Ale Bůh se nedal odbýt: „Neříkej, že jsi ještě tak mladý. Kam tě pošlu, tam musíš jít, a co ti uložím, to musíš hlásat.“ (Jer 1,7)

Žehnám Vám a modlím se denně za Vás za všechny.

+ *Benedikt XVI.*

Překlad -lš-

JAPONSKO

Mladí katolíci nastoupili službu jako dobrovolní pomocníci. Jsou jich více než dvě desítky. Dále pomáhá řada katolických dobrovolníků se zvláštní specializací jako lékaři, ošetrovatelé a psychologové v oblasti Sendai. Mladí pomocníci pracují především při odklizovacích pracích v oblasti postižené tsunami. Tři farnosti v diecézi Sendai, Saitama a Niigata přijaly do táborů pro lidi bez přístřeší stovky lidí, kteří ztratili své obydlí. (*fides*)

HROB SVATÉHO FRANTIŠKA

Dne 9. dubna byl slavnostně zpřístupněn hrob svatého Františka z Assisi za účasti kardinála Bagnasca a ministra pro kulturní záležitosti Giancarla Galana. Krypta pod hlavním oltářem baziliky byla kvůli restaurátorským pracím od půli února uzavřena. (*rv*)

VELKOPÁTEČNÍ MEDITACE

Meditace pro křížovou cestu v Koloseu napsala poprvé pro Benedikta XVI. žena. Je to italská řeholnice matka Maria Rita Piccione. Vede federaci augustiniánských poustevnic a bydlí v římském klášteře Santi Quatro Coronati. Pověření papeže zpracovat meditace je velkým vyznamenáním. Za Jana Pavla II. byly autorkami křížové cesty dvě ženy: r. 1993 benediktinská abatyše Anna Maria Caponi a r. 1995 Minke de Vries, sestra z protestantského společenství Grandchamp ve Švýcarsku. V roce 2002 zpracovalo meditace 14 vatikánských novinářů, mezi nimi pět žen. (*rv*)

NOVÉ LITURGICKÉ HNUTÍ

Kardinál Kurt Koch upozornil, že liturgickou reformu Pavla VI. nelze pokládat za konečnou a definitivní. Je třeba opravit řadu jejích stinných stránek teologickým prohloubením a respektováním tradice. Potřebujeme prohloubení a zživotnění liturgie. K tomu má přispět nové liturgické hnutí. Prohlásil to na sympoziu „Liturgie církve“, které se konalo ve Vallerndaru na Institutu Waltera Kaspera.

Kath-net

MODLITBA ZA PAPEŽE

Ježíši, Králi a Pane, obnovuji v tvé přítomnosti svou bezpodmínečnou oddanost tvému Náměstku na zemi. V něm jsi nám ukázal bezpečnou a jistou cestu, kterou máme kráčet uprostřed dezorientace, nepokoje a zmatku. Věřím pevně, že skrze něho spravuješ, vedeš a osvěcuješ a že pod jeho vedením tvoříme jednu pravou, svatou katolickou a apoštolskou církev.

Dej mi milost, abych miloval a šířil jako věrný syn jeho nauku. Chraň jeho život, osvěcuj jeho rozum. Posiluj jeho ducha, chraň ho před pomluvami a zlobou. Utiš zlostné větry nevěrnosti a neposlušnosti a dopřej, ať je kolem něho tvá církev jednotná, pevná ve víře a v jednání a stane se tak nástrojem tvé spásy. Amen.

Půjč mi svůj úsměv

Setkání s Kateřinou Zopfovou, hostinskou, která se ve své službě cítí jako misionářka

Hostinská v Mysliveně u Fuschlsee má zvláštní dar oslovovat lidi a pomáhat jim při prvním kroku směrem k Bohu, řekl mi biskup Laun. Stála by jistě za portrét. Pokládala jsem to za dobrý návrh a příležitost vypravit se do zasněžené Solné Komory. Penzion Myslivna leží trochu stranou v klidném a malebném prostředí. Hostinská, paní Kateřina Zopfová, pohledná, na první pohled sympatická matka tří odrostlých dětí, nám přišla v ústrety. V útulném stavení je ihned cítit, že zde pracují věřící lidé. Kateřina mi zcela prostě a nekomplikovaně vypráví o svém životě. Ihned jsme si zcela porozuměly.

Narodila se 21. května 1960. Měla tři sestry. Dosud žijí její prarodiče, a dokonce prababička. Měla pěkné dětství a byla zahrnutá péčí, vzpomíná Kateřina. Rodiče jí dali křesťanskou výchovu. Občas přichází na návštěvu i druhá babička. Modlí se večer s děvčaty a kropí je svěcenou vodou. Děvčata se přitom baví, protože je z kropení i celá stěna. Kateřina je si dnes dobře vědoma, jaké je to požehnání pro děti, když se za ně modlí rodiče i prarodiče, jaká cesta se tu pro ně připravuje.

I dnes žijí tři generace pod jednou střechou a obhospodařují spolu penzion. Starají se přitom o matku hostinského, která je odkázána na jejich péči. Ani vnuci si nepřejí, aby babička musela do domova. Dvě z Kateřininy dětí už dům opustily: Lukáš (21 let) je jako vyučený kuchař na sezonní práci v Mayrhofenu a Josef (25 let) žije v Abersee. Jen sedmnáctiletá Kateřina doma stále pilně pomáhá.

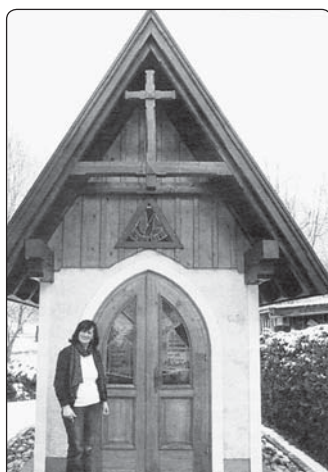
Paní hostinská vzpomíná na doby, kdy sama byla sedmnáctiletá. Tehdy začala být kritická

k víře, kterou přijala od rodičů. Přestala to s naukou církve brát vážně. Někdy v neděli do kostela zašla, jindy mši vynechala. Ale víru zcela nikdy neopustila. Tak jednou řekla pod křížem v prázdném kostele: „Jestliže opravdu jsi, chci tě najít.“

Její vzdělání: čtyři roky základní školy ve Fuschlu, čtyři roky „měšťanky“ v St. Gilgen a konečně hospodářská škola v Salcburku. O prázdninách pracovala stejně jako její sestry v rodičovském pohostinství. Z původního bufetu se stal penzion, který se stále zvětšuje.

S prvními milostnými starostmi jde přes všechny pochybnosti do kostela. „Církev pro mě zůstávala velkou kotvou, které je třeba se držet,“ vzpomíná na tu dobu. Kněz, který rozpoznal její pochybnosti, si pro ni udělal čas. „P. Ubald mě tehdy dokonale přijal,“ vzpomíná vděčně na kněze, který nedávno zemřel a který ji doprovázel na její životní cestě.

Jako devatenáctiletá pracovala v lokále. Přišla skupina mladíků a tropili si posměch z církve a z víry. Děvčeti se to nelíbilo, ale netroufala si jim nic říct. Když procházela kolem kříže, řekla Ukřížovanému: „Chtěla bych se tě zastat, ale netroufám

Kateřina Zopfová před rodinnou kaplí v blízkosti penzionu

Kateřina Zopfová

si.“ Když se jeden z mládenců zmýlil a dal jí místo 100 šilinků tisícovku, vrátila mu ji se slovy: „Kdybych nebyla křesťanka, byl bys o 900 šilinků chudší.“ Nastalo hrobové ticho a na téma víry už nepřišla řeč.

Ve 22 letech se zamilovala do Seppa, svého pozdějšího manžela. I když nebyl vychován křesťanský, prosil jednou Pána Boha o křesťanskou ženu. Když šla Kateřina do kostela za něco se pomodlit, zůstal mladý muž stát venku. Vyvinul se „moderní vztah“ a první syn Josef se narodil před uzavřením manželství. Že se jejich svazek upevnil, bylo vlivem P. Ubalda. Když se s ním Sepp seznámil, začal brát víru a církev vážněji a pár se nakonec rozhodl pro církevní sňatek.

Před svatbou zažila Kateřina ještě jeden šok. Když se k našemu rozhovoru dostavil i její sympatický manžel, vypráví nám Kateřina celou příhodu. Snoubenci se měli dostavit k rozhovoru a ke zpovědi k P. Ubaldovi, který je měl sezdávat. Kateřina se trochu zpozdila a Seppa nenašla. Kapucíni ji přijali a sdělili, že jí Sepp musí říct něco důležitého. Fráter ji dovedl do sakristie, kde seděl Sepp v hnědé kurtce a se smrtelně vážnou tváří jí sdělil: „Já jsem si to rozmyslel. Raději vstoupím do kláštera.“ Jak to dopadlo, je zřejmé ze skutečnosti, že tento velmi harmonický pár slaví letos stříbrnou svatbu.

Po svatbě začíná společná cesta víry „pomalými kroky“, jak zdůrazňuje paní hostinská. Kateřina se stala v kostele lektorkou, pokud jí to jen práce dovozovala. Pokaždé však četla jedno čtení při vzkříšení, které se slavilo časně ráno v 5 hodin. Vždy se ale snažila, aby nemusela číst příběh Abraháma, který obětoval své dítě. To bylo pro ni příliš a s tím se neuměla vyrovnat.

Po druhém synu přišla na svět Kateřina. Byla od počátku nemocná. Již ve dvou měsících měla zápal plic. „Chytila kde co a já jsem byla příliš hektická a starostlivá matka.“ A zase přišla nemoc: dávný kašel. I když jí bylo jen 18 měsíců, musela několikrát do nemocnice.

Na Velký pátek je však doma. V podniku je mnoho práce a o dítě se stará babička. Najednou v poledne přiběhne do výčepu. „Kateřina je mrtvá, Kateřina je mrtvá!“ křičí. „Bylo to pro mě, jako by mě někdo bodl nožem. Cítím to ještě dnes, když si na to vzpomenu,“ vykládá matka. V panice vezme dítě, běží s ním ven, třese s ním, ale dítě je stále ztuhlé. Tu si vzpomene na babičku, která dvakrát křísila své dítě v ledové vodě. Kateřina to provedla také. Dítě zalapalo po dechu a bylo opět při vědomí.

Pohotovostní lékař je vzal do nemocnice. Ještě v autě upadlo dítě znovu do bezvědomí. „Horečka a křeče,“ vysvětluje lékař. V nemocnici další záchvat. Maličká má kromě kašle oboustranný zápal plic. Lékař soudí, že dítě se nemůže zbavit hlenu z plic. Je to otázka, zda přežije tuto noc. V noci z Velkého pátku na Bílou sobotu Kateřina ustavičně pozoruje svou maličkou dcerku.

Noc pokračuje a dítě ještě žije. Za úsvitu se Sepp pokouší přesvědčit manželku, aby šla domů a postarala se o děti, které jsou z toho všeho v šoku. Nabízí se, že zůstane u dcery. A dodává: „Jestliže nám ji Bůh vezme, musíš to přijmout. Je to jeho dar.“ „Dnes ho chápu, ale tehdy mě

KARDINÁL THURAN O ZAVRAŽDĚNÉM PÁKISTÁNSKÉM MINISTRU BHATTIM

Pákistánský ministr pro náboženské menšiny Bhatti byl zavražděn, protože byl křesťan. Potkal jsem Bhattiho v Římě a pak minulý listopad v Pákistánu. Naposled jsem ho viděl na letišti v Lahore krátce před odletem do Říma. Bylo to kolem půlnoci. Řekl mi na rozloučenou: „Vím, že musím zemřít jako oběť, ale dávám svůj život jako svědectví za Ježíše a mezináboženský dialog.“ Nikdy neřekl ani jedno slovo nenávisti. Zpřítomňoval výrazným způsobem světlo evangelia.

-rv/fides/asianews-

ta věta hrozně zabořila,“ vysvětluje Kateřina.

Jede tedy domů a slibuje Pánu, že když se dcera uzdraví, postaví u domu kapli. Protože už tak jako tak nemůže spát, jde na Bílou sobotu na Vzkříšení a tentokrát čte o Abrahámovi, který je v důvěře ochoten obětovat Bohu svého syna. „Poprvé v životě jsem si uvědomila: Nic nemáme v rukou. Všechno je dar od Boha. Život je něco zvláštního. Nemůžeme si ho podržet. Pocítila jsem v duši, že mi byl darován hluboký mír – skutečně zmrtvýchvstání.“

Po mši jede do nemocnice a dívá se na všechno zcela jinými očima. „Byla jsem zcela klidná, už nikoliv tak úzkostlivá a ustaraná.“ Dítě bylo již týden nemocné a 29. dubna je navštívil jejich duchovní vůdce. Dnes má maličká jmeniny, je svatá Kateřina. Udělí nemocné poslední pomazání. Krátce na to vychrlí Kateřinka všechn hlen. „Velký jako pizza,“ vysvětluje názorně. Od té chvíle jde všechno k lepšímu nejen s malou, ale i s velkou Kateřinou. „Můj pohled na Pána se zcela změnil. Tato zkušenost mě poznamenala a posílila, že jsem se naučila věci, kterých bych dříve nebyla schopna. Mohla jsem se nyní zcela otevřeně postavit za své přesvědčení ve víře. Předtím jsem v tom byla egoistická. Bůh mnou musel otřást. Nyní jsem zcela přesvědčena, že je s námi a v nás.“

Tehdy Kateřina nechtěla vstoupit do rodičovského podniku. Chtěla být jen paní domu a matkou. Ale skutečnost je taková, že její sestry odcházejí. Jedna odchází na statek a druhé dvě jdou studovat. Rodiče jsou teď zcela bez pomoci. Máme zůstat? Je to Boží vůle? Zůstali.

Manžel se se svou stolařskou živností přistěhoval do domu, který se zvětšil. Stále se modlí k Bohu: „Ukaž nám, co se má z domu stát.“ A skutečně, v dalších letech poznají, jak je Pán vede, co je jeho plán. Stavba kaple v tom hraje důležitou ro-

li: K čtyřicátým narozeninám si Kateřina přeje jako dárek cihly na stavbu kaple. Mnoho přátel při stavbě spolupracuje. Dostali relikvie sv. Erentрудy z Nonnbergu, Otce Pia, bratra Konráda a Anny Schäfferové. Roku 2004 je kaple posvěcena. „Pro mnoho lidí, kteří přišli z různých míst, se stala kaple živým pramenem,“ shrnuje Kateřina své zkušenosti. Protože od té doby se Sepp a Kateřina snaží dále rozdávat tu radost a lásku, jaké se dostalo jim.

„V posledních deseti letech mi dává Pán skutečně pocítit, když přijde někdo, kdo by měl být k němu přiveden,“ vysvětluje hostinská. A stalo se zde už mnoho případů obrácení a smíření. Na výroční den svatby objednal jeden manžel pobyt ve čtyřhvězdičkovém hotelu přímo na břehu jezera. Ale protože manželka by dala raději přednost klidnému místu, dívají se v cestovní kanceláři po nějaké „rodinné atmosféře“. Tak to stojí u jejich podniku a tak se manželé ocitli u nich.

Kateřina vycítí: ty dva poslal Pán. Jubilanti a manželé Zopfovi se v rozhovorech spolu sblíží. Vyvine se z toho přátelství. Hosté ze Štýrska se opět vracejí. V rozhovorech vyprávějí o svých starostech. Jejich syn se rozvedl. Vnučka je ve střídavé péči otce a matky. Kateřina

se ptá, zda je vyhlídka na smíření této dvojice. Nemožné, míní žena. Syn má hezkou přítelkyni, se kterou si rozumí. Kateřina se zeptá, zda by byla ochotna, když někdy přijde, pomodlit se spolu s ní v kapli za manželství svého syna. „Bůh umí i z velké hromady střepů něco udělat. Jen ho nesmíme podceňovat,“ dodává. Žena souhlasí, i když tomu doopravdy nevěří.

Uplyne několik let (!), co se obě ženy modlí za tuto záležitost. K překvapení Kateřiny přijedou jednou manželé i se svým synem a jeho přítelkyní na dovolenou. Dojde k mnoha rozhovorům. Na konci dovolené jde mladá dvojice s Kateřinou do kaple. Po krátké modlitbě je tam nechá samotné s Pánem Bohem. Za několik dnů volá paní ze Štýrska: Přítelkyně opustila jejího syna.

Nejdříve je situace chaotická. Nikdo není doopravdy šťastný. Co teď? Pak však dojde k rozhovorům mezi rozvedenými manžely, kteří se střídavě starají o dceru. Konečně najdou oba rozvedení opět porozumění. Začínají novou společnou cestu. Když mladá rodina přijede na dovolenou do Myslivny, směřují první kroky manžela do kaple. Zde měl jejich návrat svůj počátek.

Paní hostinská nezapomíná v modlitbě ani na přítelkyni, která první přinesla oběť. I ona

musí najít své štěstí. Pán se o to jistě postará: „Naučila jsem se, že mu můžu plně důvěřovat, že naše modlitby vyslyší.“ Přimluva svatých a blahoslavených, jejichž relikvie jsou v kapli přechovávány, k tomu přispívá.

Ještě jiný podobný příběh se zde odehrál: Přítelkyně jednoho bohatého mnichovského stavebního podnikatele přijde po rozhovorech s Kateřinou k závěru, že její situace víkendové přítelkyně vedle přítelovy manželky vlastně není její cestou. Opustí svého ctitele, který jí rozhněvaný dává radu: „Potřebuješ psychiatra.“

Žádný div, že po takových událostech přijdou i protivenství. Na scénu vystoupí i Zlý. Pak podnikatelé zažijí, jak se nahnou starosti, jak se Zlý vzteká. Hledají však útěchu u Pána. Bůh má s každým z nás svůj plán a na ten se můžeme spolehnout. Přesto není to vždy jednoduché najít správné řešení, ale světlo je vždy silnější než tma.

Mnozí z nás na to zapomínají a zapírají ze strachu před druhými, před médii toho, který je Pravda. „Stát zpřímá, i když člověk přitom někdy leží na zemi,“ tak bych paradoxně nazvala postoj Kateřiny.

Najdou se různí hosté, jako jeden, který sňal ze stěny kříž a položil ho obrácený na stůl. Paní hostinská kříž z jeho světnice odnesla a pokusila se s hostem pohovořit. Ovoce takových rozhovorů není vždy hned zřejmé. „Dětem to nebylo někdy po chuti, když jsem něco otevřeně řekla a vydala svědectví. Asi to není jednoduché mít věřící matku.“ Občas slyší od dětí: „Mami, tos musela říct právě teď?“

Když poslouchám Kateřinu Zopfovou, zdá se mi to až neuvěřitelné, jak právě ti, kteří stojí od církve nejdále, si od ní některá slova nejen nedají líbit, ale někdy přímo vyhledávají její svědectví. „Přicházejí zcela rozdílní lidé. Nejdříve vystupují jako nejagresivnější.“ ▶

PÁLENÍ BIBLÉ

Mezinárodní společnost pro lidská práva upozorňuje na skutečnost, že úřady islámské republiky Írán zcela ignorují, že byly veřejně spáleny stovky Biblí. Spálení jednoho Koránu na Floridě však vyvolalo bouři protestů. Společnost pro lidská práva pokládá pálení náboženských knih za projev totalitního myšlení.

-pm-

► Tak tomu bylo s jedním zázobaným a vyhlášeným ateistou. „Myslela jsem si, že takový by si vyhledal pěťhvězdičkový hotel, ale jemu chutná naše jídlo (vaří je paní hostinská jen z nejlepších surovin). O víře nechtěl vůbec nic slyšet. A přece za několik měsíců zavolal: Potřebuje se zpatat na několik věcí. Že přijede s paní na tři dny.“ Když přijel, přiznal: „Cítil jsem, že mě něco přitahuje k vašemu domu.“

Tentokrát zašel i do kaple a vytáhl si z košíku lístek s citátem z Bible: „I kdybys měl všechna bohatství země, nemáš nic. Jestliže máš Mne, máš všechno.“ Od té doby přijíždí co půl roku a vede s Kateřinou dlouhou do noci náboženskou rozhovory. I jeho paní nastoupila s ním novou cestu. Letos o Velikonocích chtějí jít na slavnost Zmrtvýchvstání.

I s nemocnými hosty má dojemně zkušenosti. Byla tu těžce nemocná žena z bývalé NDR: roztroušená skleróza. K víře má daleko, s výjimkou komunistického zasvěcení mládeže. Od té doby nic. Ale pak v kapli: Při modlitbě křížové cesty spolu s Kateřinou poznává sama sebe pod křížem. Hluboce dojata udělá krok blíže k Bohu a vrací se domů napůl smířena se svým osudem. Mezitím by chtěla vstoupit do katolické církve.

Libí se mi případ třiceti cyklistů, kteří přijeli autobusem na jeden týden. Již šofér naznačil, jak nemožná je to skupina. Personál s nimi bude mít těžkou práci. Při poslední snídani se paní hostinská nespokojí s pouhým „Šťastnou cestu“. Vypráví jim tedy o kapli a jejím osudu s krátkým osobním svědectvím. Pak je zcela na závěr pozve do kaple, aby si každý vytáhl citát z Písma: je to zcela osobní poselství pro každého z nich.

Nestačí se divit, když skutečně jeden za druhým vytahuje z košíku kartičky. Ten host, který se celou dobu choval nejhůře, zůstane v kapli celou čtvrthodinu

a stále znovu a znovu čte svůj lístek. Po tváři mu stékají slzy. Zjevně dojatí všichni ji na rozloučenou objali a děkovali jí.

„Působí to radost mluvit o Pánu a jeho divech,“ říká a srdečně se směje: „Dříve jsem si tak nedůvěřovala, dnes nepřijde nikdo, koho bych nepozvala, aby navštívil kapli.“ A dodává: „Přece není nikoho, kdo by neměl problémy a netoužil po pravdě, která ho může osvobodit. Nikdo nesmí být ztracen.“ Ani takový host, který nejdřív s hlučným protestem odejde z místnosti, když je řeč o víře, aby nakonec sám požádal paní hostinskou, aby ho i s jeho paní doprovodila do kaple. Měli manželské problémy.

Když přijdou obzvláště agresivní hosté s drsným chováním, jde Kateřina k Matce Boží a prosí: „Půjč mi na pět minut tvůj úsměv. Snad jim to pomůže.“ Jaký to nápad!

Kateřinin manžel a rodiče stojí vždy za ní. A že i děti nastoupily tuto cestu, ukazuje tato okolnost: Jsou Vánoce a rodiče řekli dětem, které si stěžovaly na množství modliteb, že dnes mohou program určovat ony. „Ony nás málem přetížily. Chtěly se modlit jeden růženec hned časné ráno, druhý v poledne a třetí večer. Zažili jsme tedy něco zcela opačného, než jsme očekávali,“ vzpomíná se smíchem.

Když se jednou před rokem kvůli silným bolestem nemohla hýbat ani modlit, přišla za ní dcera, sedla si na lůžko a řekla: „Když se nemůžeš modlit, já se budu modlit za tebe.“ „To mi udělalo tehdy moc dobře.“

Na závěr jsme si při čaji povídali s jejím mužem, Kateřininou matkou a dcerou. Byl to pro mě obohacující rozhovor s odvážnou ženou, jejíž mateřské srdce se stará o lidi, kteří zde hledají odpočinek: myslí nejen na jejich tělesné, ale i duchovní blaho.

VISION 2000 - 2/2011

Překlad -lš-

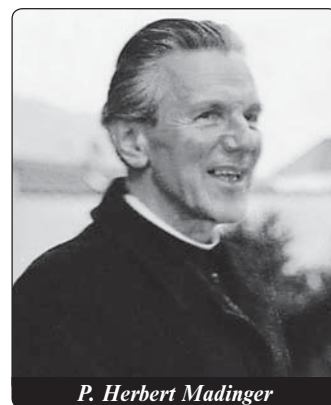
Boží Služebník: Hospodin na něho naložil naše viny

Ani v jásavém aleluja by neměla zaniknout slova prvního velkopátečního čtení z knihy proroka Izaiáše. Naopak: Dnes se ona prorocká slova naplňují: *Hle, můj Služebník dojde úspěchu, bude povýšen k velké vznešenosti... Jeho podoba byla nelidsky zohavena. Hospodinu se zalíbilo zdrtit jej utrpením... Sáhni, příteli, právě dnes k onomu textu (Iz 52,13-53,12), abys ocenil, kudy vede cesta k slávě.*

Když byl Ježíš Kristus přibit na kříž, jeho učedníci se rozutekli zděšením a zklamáním. Neboť oni doufali, že povznesou Izrael, obnoví jeho moc a slávu. A nyní byl odsouzen jako zločinec a přibit na kříž. Viděli v něm proroka, mocného slovem i činem před Bohem i přede vším lidem, ale na kříži byl tak zohaven, že nevypadal ani jako člověk. Mnozí tím byli zděšeni, když byl ukřižován mezi dvěma zločinci. Nyní byl opovržený, o němž se všichni domnívali, že i Bůh ho zavrhl. Všichni jeho učedníci utekli, s výjimkou Marie, jeho Matky, a apoštola Jana.

Teprve když se jim zjevil jako Zmrtvýchvstálý, začali jeho učedníci chápat: Nestalo se právě přesně to, co bylo o něm předpovězeno jako o *Božím Služebníku*? Nemusel Boží Pomazaný toto všechno vytrpět? Nestojí to přesně tak ve svatém Písmu? Jednoho dne byl Zmrtvýchvstálý s učedníky u stolu. Vzal chléb, vzdal chválu Bohu, lámal ho a podal jim. Tu se jejich oči otevřely a oni ho poznali! Pochopili konečně smysl jeho slov, která řekl večer při poslední večeři:

„Toto je moje tělo (= můj život), které se za vás vydává⁽¹⁾. Toto je moje krev, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů⁽²⁾.“ Tu jim zahořelo srdce v hrudi, poněvadž pochopili smysl Písma: Ježíš vydal za ně svůj život. Jako *smírná oběť*. „On dal svůj život v oběť za nás... Byl proboden pro naše zločiny... Byl zdrcen pro naše viny... Naše vi-

P. Herbert Madinger

ny vzal na sebe... Nesl na sobě hříchy mnohých... Hospodin na něho vložil viny nás všech.“ Již několik let po Kristově smrti napsal apoštol Pavel své obci v Korintě: „Předal jsem vám to, co jsem přijal: Kristus zemřel za naše hříchy ve shodě s Písmem.“⁽³⁾

Tato skutečnost zmrtvýchvstání byla nyní učedníkům pochopitelná. Neboť *Boží Služebník* musel přece naplnit všechno, co o něm stojí v Písmu. „Ty jsi můj Služebník, na tobě chci zjevit svou slávu. Učiním tě *Světlem národů*, aby moje *spása* panovala až na konci světa. Poslal jsem tě otevírat oči slepým, propustit zajaté na svobodu, a všechny, kteří sedí ve tmách, osvobodit z jejich zajetí. ...V den záchranu ti pomohu. Já jsem tě poslal, abys obnovil *smlouvu* s mým lidem.“ Boží Služebník nemohl skončit v hanbě, nýbrž musel všem národům přinést jeho slávu. Proto musel Boží Služebník *vstát z mrtvých*, aby dokonal své poslání z nebe. „On vstal třetího dne podle Písma a zjevil se Petrovi, pak Dvanácti. Pak se ukázal ví-

ce než 500 bratří najednou.“⁽⁴⁾ To je nejstarší písemně zachovaná vyznání víry zapsané několik let po smrti Páně.

Příteli, důvěřuješ Ježíši? On *dal za tebe svůj život*. Vzal na sebe tvé hříchy a nesl na sobě tvou vinu. On nedolomil nalomené stéblo, neuhasil doutnající knot. On je smilování. Zachrání každého, kdo vzývá jeho jméno. Vyzvej Ježíše! Vyznej se mu ze svých vin, pros ho o smilování, důvěřuj v jeho slovo. Tak tě zachrání od záhuby.

O Ježíši se praví v evangeliu: *To je můj Služebník, kterého jsem si vyvolil*, o kterém říká prorok Izaiáš: *V jeho jméno mohou národy doufat*.⁽⁵⁾ Dnes to došlo tak daleko. Přišla hodina, kdy svět musí vstoupit do šlépějí Ježíšových. Moc a technika dosáhly takového stupně, že jediná naděje zůstává ve slovech Horského kázání.

Doby, kdy mohlo platit hrubé násilí, jsou ty tam. Kdo chce dnes zvítězit mečem a silou, může zničit sebe i celou zemi. Nic to nepomůže, že „jsi v právu“. Jestliže sáhneš po meči, mečem zahyneš, i když jsi v právu. Země dnes bomby nepřezijí. Služebník Boží je ochoten dát život za druhé. Nese na sobě viny mnohých, nese kříž, který na něho vložili. Necouvá. Dnes je slovo o levé a pravé tváři více než aktuální. Kdo dnes ještě vede válku, může zítra vrhnout celou zemi do plamenů.

Ježíš ukazuje jiný způsob vedení války, jiný způsob, jak se vyrovnat se zlem. *Hlásej pravdu, i když tě pronásledují*. Válku mezi dobrem a zlem je třeba vést duchovními zbraněmi, nikoliv mečem a bombami, nikoliv armádami a hrozbami, nýbrž *vyznáváním a hlásáním*, jen všemohoucností *pravdy a krvi mučedníků!* Obviňuj zlo! Hlásej pravdu v Boží síle! Budou tě pak za to nenávidět a pronásledovat, ale systém zla se zhroutl. Krev mučedníků je silnější než násilnické systémy. To je „duchovní vedení války“, které nám uka-

BUĎTE JAKO DĚTI

Jak významné jsou děti v Ježíšových očích! Můžeme přimoc říct, že evangelium je prostoupeno pravdou o dítěti. Ano, mohli bychom říci, že celé evangelium můžeme číst jako evangelium dítěte. Neboť co to znamená: „Jestliže se neobrátíte a nebudete jako maličci, nevejdete do nebeského království?“ Nestaví snad Ježíš dítě za vzor pro dospělé? V dítěti je něco, co nesmí scházet tomu, kdo chce přijít do nebeského království. Pro nebe jsou určeni všichni, kteří jsou prostí jako dítě, všichni, kteří jsou naplněni důvěryplnou odevzdaností, plní dobrotu a čistoty. Ti všichni mohou v Bohu najít Otce.

Jan Pavel II., Dopis dětem, 13. prosince 1994

LAICI A KNĚŽÍ

Úřad v církvi není lidská vymoženost. Je to Boží ustanovení. Při všem uznání a ocenění služeb laiků ve farnostech nesmíme zapomínat: ve svátostné oblasti nemůže laik nikdy nahrazovat to, co je vlastní knězi. Kněze může nahradit jen jiný kněz.

Jan Pavel II., kázání v Sankt Pölten 20. června 1998

ŽÁDNÁ ÚNAVA

Vstup věřících do třetího tisíciletí není poznamenán únavou jako tíží, kterou může přinést 2000 let dějin; spíše se křesťané cítí povzbuzeni vědomím, že přináší světlo Ježíše Krista. Jestliže církev Ježíše z Nazareta hlásá pravého Boha a dokonalého člověka, otevírá každému z lidí vyhlídku „být zbožštěn“, a tím se stát více člověkem. To je jediná cesta, jak může svět odhalit velké povolání, ke kterému je určen, a žít v blahu, které působí Bůh.

Jan Pavel II., Vyhlášení Milostivého léta 2000

zuje Ježíš: „Blahoslavení, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost!“ Neboť skrze ně rozkvetne na zemi spravedlnost. Příteli, nebraň se, když ti hrubá síla působí bezpráví. Snese to. Ale ukazuj, co je právo a co je bezpráví. Pravda zvítězí. A tak přece jen zachováš mír: „Blahoslavení tvůrci pokoje!“

Také doba tvorby gigantické produkce a bohatství je tam. Kdo s ještě větší chamtivostí hromadí bohatství na bohatství, zamoří zemi i duše. Gigantické technické vykořisťování země ruší zemi i člověka. Ježíš ukazuje cestu k jinému bohatství a jiným pokladům: Usiluj o *duchovní bohatství!* To tě učiní šťastnějším než hmotné. Hledej, zasazuj se o soliaritu, družnost, objevuj Boha a to, co je nezniči-

telné! Tak najdeš bohatství, která tě více nadchnou než pozemské poklady. „Blahoslavení chudí před Bohem.“

Ježíšovy zásady jsou jedinou nadějí národů. Protože on ukazuje jedinou cestu k překonání zla: zlo můžeš přemoci jen láskou, která je silnější než zlo. *So-bectví, násilí a chtivost* národů není možno překonat starými metodami, nikoliv podrobováním si druhých, nýbrž jen vlastním křížem. Nést kříž za druhé je dnes jedinou cestou k překonání zla. Ježíš ukázal svým učedníkům, že musí nést na svých bedrech viny druhých. „Blahoslavení lkající. Následujte mě!“ Jen tak mohou překonat zlo trpělivostí a snášením. Nadějí země jsou dnes jediné praví Kristovi učedníci.

Příteli, jsi ochoten nést kříž za druhé? Jako Ježíš? Z takových lidí vychází osvobozující síla na jejich okolí. Jsi zdrojem naděje? Ježíš dnes hledá učedníky, kteří by žili tak jako on. „Následuj mě!“⁽⁶⁾ Má tím na mysli sebeobětování až k smrti: „Toto je moje tělo (= já), které se za vás vydává.“ A volá na nás všechny: „To číňte na mou památku!“ Tím není myšleno pouze nějaké liturgické napodobování, nýbrž počítá s celým odevzdáním tvé životní existence. „Kdo nebere na sebe svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden.“⁽⁷⁾ Při tomto následování je vždy ve hře tvůj život: „Kdo chce zachránit svůj život, ztratí ho, ale kdo svůj život ztratí kvůli mně, získá ho.“⁽⁸⁾

Přišla hodina, kdy je zjevné, že jen Kristovy zásady mohou zachránit tuto zemi. Jen Kristovi učedníci jsou schopni skutečně zásady Horského kázání. Protože Kristovi učedníci musí být připraveni nést *smírný kříž* za druhé, kteří dávají přednost jen sobě. Boží Služebník Ježíš je dnes jediná naděje národů. On a jeho učedníci, kteří nesou jako on kříž za druhé. Nastala hodina *smíru za druhé*.

Ale Ježíš, Boží služebník, je ještě v hlubším smyslu naděje národů. Protože co bude s těmi, kteří se dávají svádět k tomu, aby od sebe odhazovali *kříž*, zatvrzovali a zaslepovali svá srdce? U Božího soudu bude Ježíš jejich *jediná naděje*: „On nesl viny mnohých! My všichni jsme zbloudili jako ovce, každý šel svou vlastní cestou. Ale Pán na něho vložil viny nás všech.“ Ježíši, smiluj se nade mnou. Do tebe vkládám všechnu svou naději.

*Herbert Madinger,
Der Gottesknecht, Wien 1987
Překlad -lš-*

⁽¹⁾ Lk 22,19; ⁽²⁾ Mt 26,28;

⁽³⁾ 1 Kor 15,3; ⁽⁴⁾ 1 Kor 15,4-6;

⁽⁵⁾ Mt 12,21; ⁽⁶⁾ Mt 4,19;

⁽⁷⁾ Mt 10,38; ⁽⁸⁾ Mt 10,39

Obětní svíce

Jeví se mi to jako krásné gesto, za někoho v kostele zapálit svíci a pomodlit se. Když jdu někdy kolem kostela, vstoupím dovnitř a zapálím svíci u sochy Panny Marie. Každou svíčku věnuji určité osobě, za kterou se pomodlím Zdravas, Maria. Jeden kněz mi

vyprávěl, že za tyto svíce se nasbírá mnoho peněz. To je potěšitelné ze dvou důvodů. Předně že církev může získat určité prostředky, vždyť např. církev v Anglii nedostává od státu žádné peníze. Za druhé je to pěkné, když vidíme, jak lidé zapalují svíce za své bližní.

Ale svíci je možno zapálit také za svou osobní záležitost nebo na poděkování. Je to malé, a přece daleko sahající gesto. Plamínek dále a dlouho hoří, když jsem už kostel opustila. Zanechávám tak za sebou část sebe samé a svou prosbu. Také jiného prosícího může tento plamínek povzbudit, když vidí, že není sám. Bylo jich mnoho před ním a mnozí další teprve přijdou. Kouř svíce stoupá vzhůru k nebi jako naše prosba. Svíce také symbolizuje naše bytí a naši pomíjivost. Náš život se nesporně nezadržitelně stravuje, ale můžeme mít účast na životě našich bližních. Můžeme se hrát, nebo se také stravovat. Můžeme si vzájemně svítit na cestu nebo nás náraz větru může zhasnout. Jednou bude s naším životem konec, vyhoříme jako svíce.

Modlit se za sebe navzájem je velký dar, kterým se můžeme

obdarovat. Modlit se znamená odhlédnout od sebe a svěřit se a své potřeby do Božího klína. Pán chce, abychom ho vzdávali. Sám řekl: „Proste, a obdržíte.“

Svíce je také důležitý symbol naší církve. Nejvýrazněji se význam svíce projevuje o Velikonocích. Velikonoční svíce je metaforou samotného Boha, který je Světlo světa. Vzhůru stoupající plamen a kouř symbolizují jeho zmrtvýchvstání a naši ochranu. Velikonoční slavnost začíná za úplné tmy. Pak je zapálen oheň, který symbolizuje zmrtvýchvstání. Od tohoto ohně se zapálí velikonoční svíce, která se vnáší do chrámu, zatímco kněz zpívá třikrát „Lumen Christi“. Pak se zapalují od paškálu svíce věřících. Jejich plameny symbolizují naši víru a znázorňují nám, že jsme nejsilnější, když jsme spojeni. Náhle je celý chrám zaplaven světlem.

Také křestní svíce se zapalují od velikonoční svíce. Tento úkon nám ukazuje, že jsme vzešli od Boha a jen skrze něho můžeme být zachráněni. Kromě toho nám ukazuje, že svátostí křtu jsme obdrželi Boží milost. Nese-me jeho obraz ve svých srdcích.

Svíce poskytuje světlo v temnotách, poskytuje i teplo a bezpečí. V mnoha kostelech jsou v různých koutech místa pro obětní svíce. Oblíbení světci mají takové kouty. Jejich socha trůní nad obětními svícemi. Můžeme si vybrat světce, u kterého bychom chtěli zapálit svíci. Možnosti pomodlit se se nekladou meze. Zapálit za někoho svíci je krásný pozdrav, který místo prostřednictvím člověka je poslán skrze nebe. Kdyby byl tento pozdrav pohlednice, stála by na ní ta nejkratší adresa: Nebe.

*Z knihy Fromm!
od E. von Thurn und Taxis
přeložil -lš-*

Viktorie

Vdánském časopisu Berlingske uveřejnili fotografie a článek o osmnáctiměsíční holčičce, která trpěla vodnatelností mozku (hydrocephalus), jak leží opuštěná v dětské nemocnici v nepálském Káthmándú. Dali ji na židli stranou vši lékařské péče. Nemají pro ni ani postýlku, ani čas zabývat se dítětem, které nemá šanci na přežití. Občas ji někdo nakrmí mlékem. Říkají jí Ghane (velká hlava).

Tento článek četla Cecilie Hansenová, ředitelka náborového oddělení olejářské dopravní firmy Maersk. Je sama maminkou. Má malého chlapečka Sebastiana, není mu ještě ani rok. Mateřské city mladé ženy se obvykle promítají na všechny děti. Cítí bytostně, že láska a péče je živnou půdou pro zdárný vývoj křehkého, nově narozeného tvorečka. Chce jí dát i cizímu nemocnému dítěti, které jí potřebuje tím více.

Příběh Ghane nedal Cecilii spát. Spojila se s fotoreportérem Mads Nissdenem, od něhož se dověděla, že holčička je inteligentní, sleduje očima, co se kolem děje, usmívá se, když na ni někdo promluví nebo se jí dotkne. Rozhodla se: *Když tomu dítěti nikdo jiný nepomůže, musím já.* Za pár dní odjela doprovázena Nissdenem do Nepálu. V Káthmándú v nemocnici za-

la do náruče malou Ghane, která poprvé, co je na světě, slyšela něžná a laskavá slova a pocítila konejšivou mateřskou náruč... Cecilie zařídila ošetření v soukromé klinice, našla neurochirurga, projednala s ním možnosti operace s tím, že bude financovat všechno včetně pobytu v nemocnici. Holčičku pojmenovala Viktorie. Věřila ve vítězství. Na EEG se ukázalo, že elektronické impulzy v mozku Viktorie jsou podobné jako u normálního dítěte. Byla tu naděje!

Chirurg navrhoval dvě operace. Po dobu té první byla Cecilie v Káthmándú. Pak se musela vrátit do Dánska. Za týden proběhla druhá operace. Byla nesmírně náročná a trvala 6 hodin, Viktorie zápasila o život do druhého dne. Pak zemřela na selhání srdce (19. listopadu 2010).

Cecilie dostala telegram: *Buďte statečná. Snažila jste se. Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Byl to její úděl. Netrapte se.*

Na otázku, zda nepochybuje o správnosti svého jednání, Hansenová odpověděla: *Nemám vůbec žádné pochybnosti: Viktorii se dostalo několika týdnů laskavé péče. Nenechala jsem ji zemřít na židli. Člověk nemůže zachránit celý svět, ale přece jsem jen někomu maličko pomohla.*

Irena Itisová, Londýn

Před oltářem To je život, poznávat Tebe

Ano, Živote mého života! Život spočívá v tom, poznávat Tebe. Kdo pozná Tebe, nemůže udělat nic menšího než zamilovat se do Tebe až k zbláznění, až k mučednictví.

Trýzní to mou duši, když pomyslí na hořký povzdech, který jednou vyšel z tvého Srdce: *Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáte mne?* (srov. Jan 14,9)

Aplikuji to sama u sebe, milovaný Ježíši, a trpím a pláču a chtěla bych Tě přijmout do svého srdce a žít tento život, který spočívá v tom, že poznáváme Tebe a pohrdáme sami sebou, to je pravý život... Ale kdo Tě nezná, jak může mít život, když všechno to, co nejsi Ty, je mrtvé?

Ale jak Tě mohu poznat, můj Ježíši? ...Tím, že se sladce zabývám Tebou a myslím na Tebe... to je život ohleduplné intimity a důvěry, který se na Tebe ustavičně obrací modlitbami a setrvává v Boží přítomnosti.

Můžeme Tě poznávat především průzračností duše, panenstvím... tak jak to mohl dělat svatý Jan, který Tě poznal dříve než všichni ostatní a zvolal: *Pán je to!* (Jan 21,7)

Panický apoštol Tě vnímal a poznával skrze svou čistotu; a to je nezbytný prvek k poznání Tebe i v temnotách noci panující v duši.

Kolikrát jsi přišel, abys navštívil duši, můj Ježíši, a ona Tě bez váhání poznala, vzrušila se a zvolala: *Pán je to!*

Duše Tě vnímá nejen jako nějaké znamení, cítí tvé vyzářování také na největší vzdálenost.

Nezáleží na tom, že Tě temnoty víry skrývají. Ona Tě poznává, cítí pod závojem svátostných způsobů tvé teplo, tvůj tep, tvůj dech, tvou vůni, tvé pohledy, tvé něžnosti a tvé Srdce.

Pán je to, říká, ale poznává Tě, protože má život milosti, lásky, život čistoty, která očišťuje srdce a činí je takřka blaženými na tomto světě, aby Tě viděla... a když Tě vidí, poznávala, a když Tě poznává, aby Tě milovala, a když Tě miluje, má pravý život, který nikdy neumírá, protože poznávat Tě znamená žít!

Toto je, Ježíši, moje přání a prosím Tě, abys hluboce vtiskl svůj božský obraz do mé duše, aby tam zůstal vtisknutý navždy.

Jestliže život spočívá v poznávání Tebe, je to proto, že když Tě duše poznává, nemůže Tě nenapodobovat a následuje Tě v tom, že se ukřižuje, bere na sebe tvé trny, tvé hřeby, tvůj Kříž!

Pojď tedy do mé náruče, Ježíši, můj Ježíši! Pojď do mé mysli, do mého srdce, udělej z celého mého bytí živý Kříž, kde bys mohl přebývat a odpočívat.

Kdo Tě může poznat lépe než Kříž, který Tě nesl? Proto on má život a já ho chci napodobit, být jako popínavý břečťan na tvém těle, na tvé duši, na tvém srdci, a tak budu schopna vždy ihned uhádnout tvé pohledy, tvé úsměvy a tvou vůli, abych mohla vzlétnout a vykonnat ji. Amen.

Conchita Armida

Před oltářem. Adorace č. 44

Překlad -ls-

CHLAPEC Z BAVORSKA BUDE BLAHOŘEČEN

Bernhard Lehner se narodil v roce 1930 a zemřel ve věku 14 let v pověsti svatosti. Vynikal zbožností, modlitbou a pilí ve studiu. Chtěl se stát knězem, ale těžce onemocněl a dva a půl měsíce snášel hrdinsky velké bolesti. Benedikt XVI. potvrdil dekret o hrdinském stupni ctností tohoto chlapce. *-pm-*

U příležitosti beatifikace SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. a projevu patřičné vděčnosti tomuto Božím služebníku připomínáme si jeho **POZDRAVNÝ LIST, který zaslal poutnímu místu Panny Marie Pomocné - Maria Hilf u Zlatých Hor** při příležitosti posvěcení poutního chrámu dne 23. září 1995 a který v závěru bohoslužby této radostné události tlumočil účastným poutníkům apoštolský nuncius Giovanni Coppa v tomto znění: „Svatý otec přijal s velkým zájmem zprávu o vysvěcení nového chrámu ve Zlatých Horách v olomoucké arcidiecézi, na místě, kde už dříve stála starobylá mariánská svatyně. Jeho Svatost srdečně zdraví zde přítomné biskupy, kněze, řeholnice a řeholníky i všechen věřící lid. Velice všem přeje, aby se toto posvátné místo stalo centrem zbožnosti, jakož i místem smíření s Bohem a místem hlásání Božího slova na započaté cestě nové evangelizace. Svatý otec vyjádřil potěšení nad tím, že nový kostel bude zasvěcen Panně Marii, ochránkyni života, a to zejména života ještě nenarozeného. Na přímluvu Matky Boží Kristův náměstek vyprošuje Boží ochranu pro všechny lidské životy a přeje Vám, aby vědomí opravdové hodnoty života bylo prozářeno světlem víry. Kéž Bůh zahrne celou arcidiecézi svými milostmi, aby se mnoho věřících zasloužilo o pokrok a blaho společnosti. S tímto přáním Svatý otec rád uděluje všem zde přítomným i celému diecéznímu společenství své zvláštní apoštolské požehnání.“ **Pohledníci s textem pozdravného listu lze zakoupit přímo na poutním místě Maria Hilf u Zlatých Hor.**

Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor** a děkanát Frýdek Vás srdečně zvou na **DIECÉZNÍ POUŤ RODIN**, která se bude konat na poutním místě v **neděli 8. května 2011.**

Program: 12.30 hod. křížová cesta (od areálu Bohema) – povede farnost Jablunkov • 12.30 hod. koncert scholy farnosti Frýdek (v areálu poutního místa) • 13.00 hod. přednáška P. Krzysztofa Strzelczyka, CSsR na téma „Svatost manželství, identita a důstojnost muže a ženy“ • 13.30 hod. přednáška P. Romana Janáče, CSsR na téma „Zdravá rodina – základ života“ • 14.00 hod. modlitba růžence s rozjímáním – povede farnost Šenov • 15.00 hod. mše svatá – slouží biskup Mons. František Václav Lobkowicz se spolupratry v kněžské službě – doprovod a zpěv schola farnosti Frýdek.

Doprava: Z Jeseníku jede v tento den zvláštní autobus od kostela v 11.30 hod. hod., linkový autobus z autobusového nádraží Jeseník v 12.20 hod. a 14.05 hod. Zpět z poutního místa odjíždí zvláštní autobus do Jeseníku v 16.45 hod.

Hlavní turistickou sezónu otevírá v **Loretě v Rumburku** nová **výstava KŘÍŽOVÉ CESTY ŠLUKNOVSKA**, která nabízí od 1. 4. 2011 příběhy 14 venkovních křížových cest, vybudovaných v průběhu 18. až 20. století v obcích Šluknovského výběžku. Šestnáct česko-německých výstavních panelů obsahuje historii jednotlivých křížových cest, dobové i aktuální fotografie a situační plány. Výstavu doplní komentovaná prohlídka s autory výstavy, přednáška, prohlídka křížových cest v Rumburku a česko-německá pobožnost křížové cesty. Výstava v ambitu rumburské Lorety je k vidění **od 1. 4. do 31. 5. 2011 od úterý do soboty mezi 10–17 hod.** Vstupné je 30 a 15 Kč. Opožděná **vernisaž** proběhne v pátek 27. 5. 2011 v rámci akce **Noc kostelů 2011.** Poté výstava poputuje do Leutersdorfu, Dolní Poustevny, Šluknova a Ústí nad Labem. Výstavu připravila Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk a Römisch-katholische Pfarrei Mariä Himmelfahrt z Leutersdorfu za finanční podpory Evropské unie v rámci Fondu malých projektů Euroregionu Nisa a Česko-německého fondu budoucnosti.

Orelská župa svatého Václava zve srdečně katolické orelstvo na **POUTNÍ SLAVNOST KE SV. VOJTĚCHU v sobotu 30. dubna 2011 v Počaplech u Terezína.**

Program: 15.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá ke cti sv. Vojtěcha (podle misálu z r. 1962) ve farním chrámu sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezína. Celebrantem bude středočeský orelský župní vzdělavatel P. Mgr. Antonín Damián Nohejl, III. OP. Při mši svaté zpívá chrámový sbor z Litoměřic pod vedením dirigenta J. Hälbiga. Na varhany hraje J. Pulda. Orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové kroje vítány. Po poutní mši svaté uctění ostatků sv. Vojtěcha. • **18.00 hod.** – nešpory, svátostné požehnání. Po splnění obvyklých podmínek je možné účastí na poutní mši svaté získat plnomocné odpustky. Podmínky pro získání odpustků: řádná sv. zpověď 8 dní před poutí nebo 8 dní po poutí (resp. během poutí), sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce, modlitba apoštolského vyznání víry a Otče náš v kostele nebo kapli.

Pořádá a srdečně zve Římskokatolický farní úřad Počaply u Terezína.

Kontakt: P. Radim Jan Valík, OSB, farář v Počaplech a člen Orla jednoty Dobříš • mobil: 731 402 560.

SVATÁ TEREZIE Z LISIEUX - pokračování ze str. 2

Lva XIII., od kterého žádá povolení ke vstupu do Karmelu v Lisieux ve věku ani ne 15 let. Rok nato se její touha uskuteční: stane se karmelitánkou, „aby spasila duše a prosila za kněze“ (*tamt.*, 69v). Současně začíná bolestná a pokořující mentální choroba jejího otce. Je to velké utrpení, které přivede Terezii k rozjímání o Ježíšově tváři v jeho umučení (*tamt.*, 71rv). Její řeholní jméno – sestra Terezie od Dítěte Ježíše a svatě Tváře tak vyjadřuje program celého jejího života ve spojení s ústředními tajemstvími Vtělení a Vykoupení. Její řeholní sliby o svátku Narození Panny Marie 8. září 1890 jsou pro ni opravdovým duchovním manželstvím v evangelijní „malosti“ charakterizované symbolem květu: „Jak krásný je svátek Narození Panny Marie, kdy se stávám nevěstou Ježíšovou!“ píše. Byla malou svatou pannou v den, kdy představila svůj malý květ malému Ježíši (*tamt.*, 77r). Být řeholnicí znamená pro Terezii být nevěstou Ježíšovou a matkou duší (srov. Ms B, 2v). Tentýž den napíše světice modlitbu, která představuje orientaci celého jejího života: žádá Ježíše o dar nekonečné lásky, aby byla tou nejmenší, a především žádá spásu všech lidí: aby dnes nebyla žádná duše odsouzena. (Pr 2) Důležitá je oběť milosrdné Lásky, vykonaná o svátku Nejsvětější Trojice 1895 (Ms A, 83v–84r; Pr 6): oběť, kterou Terezie sdílí ihned se svými spolusestrami, u nichž je již zástupkyní novicmistřyně.

Láska v utrpení

Po deseti letech se „milost Vánoc“ v roce 1896 stane „milostí Velikonoc“, která otevírá poslední etapu Tereziina života spolu se začátkem jejího utrpení v hlubokém spojení s Ježíšovým umučením; jedná se především o utrpení duše s velmi bolestnou zkouškou víry. (Ms C, 4v–7v)

Sv. Terezie z Lisieux

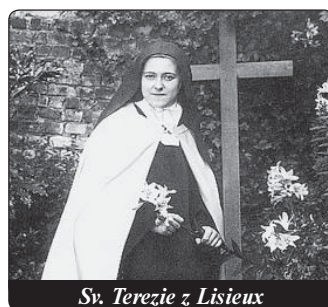
Po boku Marie u Ježíšova kříže prožívá Terezie hrdinnou víru jako světlo v temnotách, které pronikly do duše. Karmelitánka si je vědoma, že prožívá tuto velkou zkoušku za spásu všech ateistů moderního světa, které nazývá svými „bratry“. Prožívá tedy ještě intenzivněji bratrskou lásku (8r–33v): k sestram v komunitě, k svým dvěma duchovním bratřím misionářům, ke kněžím a všem lidem, zvláště nejvzdálenějším. Stane se skutečně „univerzální sestrou“! Její milá a usměvavá láska je výrazem její hluboké radosti, jejíž tajemství nám odhaluje: „Ježíši, moje radost je milovat Tě.“ (P 45/7) V této souvislosti utrpení, kdy žije tou největší láskou i v nejmenších věcech každodenního života, dovede světice k naplnění svého povolání být Láskou v srdci církve. (srov. Ms B, 3v)

Terezie umírá večer 30. září 1897, pronáší prostá slova: „Můj Bože, miluji tě!“, hledí na kříž a tiskne ho ve svých rukou. Tato poslední slova světice jsou klíčem k celé její nauce, k jejímu výkladu evangelia. Úkon lásky vyjádřený v jejím posledním vzdechu byl ustavičným dechem její duše, tlukotem srdce. Prostá slova „Ježíši, miluji Tě“ jsou středem všech jejích spisů. Úkon lásky k Ježíši ji ponořuje do Nejsvětější Trojice.

Píše: „Ach, Ty to víš, božský Ježíši, miluji Tě. / Duchu Lásky, zapal mi srdce svým ohněm, / abych tím, jak Tě miluji, přitahovala Otce.“ (P 17/2)

Milovat naplno

Drazí přátelé, také my jako Svatá Terezie od Dítěte Ježíše bychom měli umět opakovat každý den Pánu, že chceme žít láskou k němu a k druhým, učit se ve škole světců milovat opravdově a naplno. Terezie je jedním z „maličkých“ z evangelia, kteří se dávají vést Bohem do hlubin jeho tajemství. Je to jediný vůdce pro všechny, především pro ty, kteří v Božím lidu vykonávají službu teologů. S pokorou a láskou, vírou a nadějí vstupuje Terezie soustavně do samého srdce Pisma svatého, které obsahuje Kristovo tajemství. Taková četba Bible živená vědou o lásce není v protikladu k akademické vědě. Věda světců, o níž ona sama hovoří na poslední stránce *Dějin duše*, je nejvyšší vědou. „Všichni světci ji pochopili a zvláštním způsobem především ti, kteří naplňují vesmír září evangelijní nauky. Není to snad plod modlitby, že svatí Pavel, Augustin, Jan od Kříže, Tomáš Akvinský, František a Dominik a tolik dalších slavných Božích

Sv. Terezie z Lisieux

přátel dosáhlo právě božské vědy, která uchvacuje ty největší génie?“ (Ms C, 36r) Eucharistie jako neoddelitelná od evangelia je pro Terezii svátostí Boží Lásky, která se do krajnosti snižuje, aby nás pozvedla až k sobě. V posledním dopise na obrázek představující Ježíška v posvěcené Hostii

napsala světice tato slova: „Nemohu se bát Boha, který se pro mě stal tak maličkým! (...) Miluji Ho! Neboť On je pouze Lásky a Milosrdenství.“ (LT 266)

Důvěra v Milosrdenství

V evangeliu odhaluje Terezie především Ježíšovo milosrdenství a dokonce říká: „Dal mi své nekonečné Milosrdenství, skrze které kontempluji a klaním se dalším Božím dokonalostem! (...) Všechny se mi jeví jako zářící láskou, i sama Spravedlnost, (a ta snad dokonce více než ostatní) se mi jeví jako oděná do lásky.“ (Ms A, 84r) Tak se vyjadřuje také na posledních stránkách *Dějin duše*: „Jakmile pohlédnu do svatého evangelia, ihned vdechuji vůni Ježíšova života a vím, kterým směrem se vydat... Není to první místo, ale poslední, kam se vrhám... Cítím, že i kdybych měla na svědomí všechny hříchy, které je možno spáchat, šla bych se srdcem zdrceným lítostí a vrhla se Ježíšovi do náruče, protože vím, jak miluje marnotratného synáčka, který se k Němu vrací.“ (Ms C, 36v–37r) Důvěra a Lásky jsou tedy cílové body ve vyprávění jejího života, dvě slova, která jako reflektory ozářila její cestu svatosti, aby mohla vést druhé po stejné „malé cestě důvěry a lásky“, cestě duchovního dětství (srov. Ms C, 2v–3r; LT 226). Důvěra jako u dítěte, které se svěruje do Božích rukou, neoddelitelná od pevného, radikálního úsilí opravdové lásky, která je úplným sebedarováním, navždy, jak říká světice, když rozjímá o Marii: „Milovat znamená dát všechno, dát sebe sama.“ (*Proč Tě miluji, Maria*, P 54/22) Tak nám všem Terezie ukazuje, že křesťanský život spočívá v tom, žít plně v milosti křtu v úplném sebedarování Otcově lásce, žít jako Kristus v ohni Ducha Svatého, v samotné jeho lásce ke všem ostatním.

Bollettino Vaticano

6. dubna 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

neměli znepokojovat ani strašit. I první učedníci věděli, že všechny pokřtít nestačí, ale to neznamenalo, že by složili ruce v klín a omezili se na to, že budou se všemi jen dobře vycházet. Horší než všechny přírodní katastrofy je ona zloba lidí, která na tolika místech světa dává triumfovat násilí a zlu. Proč? Protože v srdcích celých národů dále panuje temnota a zlo. Modleme se vytrvale spolu se svatým Petrem: „Pane, ty jsi stvořil nebe i zemi, ty jsi řekl pod vlivem Ducha Svatého: Proč se pohané bouří, proč národy osnují marné plány? Společij se proti Pánu a jeho Pomazanému. Pohled, Pane, jak vyhrožují! Dej tedy svým služebníkům sílu, aby tvoje slovo hlásali s veskerou odvahou, a zasahuj svou mocí, aby skrze tvého svatého Služebníka Ježíše se děly znamenání a divy.“

Když se podíváme, jak si je hostinská Kateřina vědoma své křesťanské povinnosti být aktivním a neohroženým hlasatelem evangelia, není to zahanbující pro mnohé církevní profesionály? Nezahanbuje je čtyřia dvacetilá řeholnice Terezie, která se bez teologické fakulty stala učitelkou církve? Co ji přivedlo k tak vynikajícímu vyznamenání? Je to výsledek onoho „mutačního skoku“, jaký se může projevit již v této časnosti u těch, kteří se plně otevrou působení Boží milosti, pramenící z Kristova zmrtvýchvstání. Nová kvalita života plynoucí ze křtu uschopňuje každého člověka najít smysl svého života v tom, v čem ho nacházel poslušný Boží Služebník, který vzal na sebe naše bolesti, když my jsme bloudili jako ovce, a Pán ho postihl pro nepravost nás všech. V nikom jiném není spásy, protože není jiného jména daného lidem pod nebem, ve kterém bychom mohli být zachráněni.

-/š-

Když se připravoval a zahajoval svou práci 2. vatikánský kon-

cil, dělo se to všechno pod výstižným heslem: „aggiornamento“ (zdnešnění, přizpůsobení dnešku). Podle projektu Jana XXIII. neměl koncil definovat novou pravdu ani ztracovat bludy, nýbrž měl obnovit církev, aby byla světější a lépe připravena hlásat evangelium soudobému světu, měl nalézt vazby na současnou kulturu a zahájit nové období dialogu s moderním světem. Měl být nalezen nový, současnému světu přiměřenější způsob, jak hlásat trvalé a věčné pravdy evangelia. Společenská a historická situace se vyvíjí a mění, ale tím se nemění teologické základy. Mění se tím důrazy, priority a aplikace, nikoliv však základy.

Od začátku koncilního dění však bylo jasné, že do popředí vystupují i jiné tendence. Progresisté vstoupili do koncilu nikoliv jako koncilní otcové, nýbrž jako tzv. „periti“, zkušení poradci, kteří rozvinuli mezi koncilními otci intenzivní agitační práci. To, co papež připravil k jednání, bylo prakticky smeteno ze stolu. Přizpůsobení světu mělo jít jinými cestami. Pod rouškou „pastorálního charakteru“ byly prosazovány takové změny a takové novoty, které se ve skutečnosti nemohly nedotknout trvalých věroučných základů. Ačkoliv Jan XXIII. právě provedl reformu Římského misálu a vydal konstituci *Veterum sapientia*, byla tato konstituce zcela ignorována a na pořad jednání zařazeno jako první schéma o liturgii. Podoba, v jaké byla konstituce o liturgii schválena, nenaplnovala všechny záměry progresistů, protože by v takové podobě neprošla. To, o co progresistům šlo, ukázala teprve praxe, jak byla konstituce realizována. Že se nový způsob bohoslužby podstatně lišil od dosavadního, je vidět nejlépe ze skutečnosti, že si ho osvojila francouzská luteránská církev. Jak uvedla Americká biskupská konference, byla konstituce následnou praxí překonána.

Na slovíčko

To nemohlo neovlivnit konkrétní život církve. Mnozí to pochopili jako signál, že nastává doba, kdy přestává platit závazná kázeň a je možno si dovolit i to, co bylo dosud neslýchané. Zvůle v liturgii je toho obrazem. Zdálo se, jako by nikdo za nic nenesl odpovědnost. Ačkoliv Pavel VI. se takových výsledků zhrzil a mluvil nakonec o Satanově dýmu, o sebedemolici v církvi, kázeňsky postihl jen jediného preláta, a to byl paradoxně právě arcibiskup Lefebvre, který před takovou zvůlí od počátku varoval. Pozornost věnovaná přizpůsobení modernímu světu a jinověrcům zastínila pozornost, kterou je třeba věnovat samotným věřícím, jejich výchově a vedení ke svatosti. Jak neblahý je dopad těchto změn, můžeme vyrozumět ze slov samého Benedikta XVI., který v úvodu ke Katechismu pro mládež říká: **Po 2. vatikánském koncilu a změněné kulturní situaci mnoho lidí nevědělo, čemu mají křesťané vlastně věřit, co církev učí a co vůbec může učit, a jak to všechno zapadá do zcela změněné kultury. Není křesťanství jako takové už překonané? Je možno být z rozumných důvodů ještě věřícím? To jsou otázky, které si křesťané kladou i dnes.** Za touto větou se skrývá závažný obsah, který vydá na celou knihu.

Není tomu dávno, co nám tentýž papež představil významného učitele církve z doby tridentského koncilu, svatého Kanisia. Tento koncil a tento světec vstoupili do dějin v době hlubokých společenských změn a ještě hlubšího úpadku církve. Ale východisko viděli tehdejší koncilní otcové především v jasném definování pravdy víry. Jak říká církevní historik H. Jedin, byl tento koncil jasným vymezením katolické věrouky podané učitelským úřadem. Koncil probíhal v letech 1545–1563. Ale již v letech 1555–1558 zpracoval a vydal Petr Kanisius tři katechismy pro mládež, které se jen za jeho

života dočkaly 200 vydání. Oficiální *Catechismus Romanus* vyšel již 1566.

Druhý vatikánský koncil probíhal v letech 1962–1965. Jako první se objevil tzv. Holandský katechismus, který nenapsal světec ani učitel církve, ale se kterým si pospíšili právě oni progresivističtí „periti“ a vydali ho už v roce 1967 jako snůšku modernistických bludů, které široce ovládly smýšlení teologů i nejednoho preláta. Katechismus katolické církve představil Jan Pavel II. teprve 11. října 1992, v den 30. výročí zahájení 2. vatikánského koncilu. (Stálo by za to zjistit, kdo tento katechismus skutečně zná a užívá.) Na první katechismus pro mládež bylo nutno čekat ještě dalších dvacet let. To nejpodstatnější, co mladí katoličtí křesťané potřebují, dostanou teprve 26 let po prvním Světovém dnu mládeže.

Konstatování Benedikta XVI., že mnoho lidí neví, čemu mají věřit, je ovšem třeba doplnit o ještě závažnější konstatování: mnoho lidí se domnívalo a domnívá, že vědí, čemu mají věřit, ale jejich přesvědčení není ve shodě s tím, co katolická církev skutečně učí. Tento stav bude trvat ještě mnoho let, protože kromě případů teologů Künga a Drewermana nebylo učiněno za čtyřicet let žádné opatření k nápravě výuky a pravověrnosti na teologických fakultách a seminářích.

Velkolepé masové akce mohou přinést pravý užitek, když vyústí do ještě potřebnější každodenní mravenčí práce na výchově, vzdělávání a především v duchovním vedení. Nejužší profil současné církve představují svatí zpovědníci a duchovní vůdci, kvalifikovaní prostředníci Ducha Svatého. Duch Svatý je naše jediná záchrana: „Duchu Svatý, obnov divy a opakuj zázraky. Ujmi se nás, jako ses ujal Božího lidu v 16. století, a pošli pravé Boží dělníky na zpustošenou vinici!“

-/š-

Pondělí 25. 4. 2011: 6:00 Evangelium: pondělí velikonočního oktávu 6:10 Octava dies (620. díl) 6:40 CHKO Jeseníky - Praděd (12. díl) 7:00 Přejeme si... 7:15 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 8:00 Vel'konočné pátranie 8:25 Sedmihlásky 8:30 Noeland (38. díl) 9:00 Quo vadis 10:30 Platinové písničky (39. díl) 11:00 Noekreace aneb Vandrování (84. díl) 11:10 Kristus žije 11:30 Jaroslav Sucháček [P] 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky (16. díl) 12:00 Polední modlitba [P] 12:05 Hrajeme pro hřiště [P] 13:20 Tradice Bílých Karpat 14:10 Barberbieni 15:05 Věrný pes Čiko [P] 17:00 NOEparáda (118. díl) [P] 17:50 GOODwillBOY VI. (8. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (17. díl) [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Klapka s ... (22. díl) [P] 19:45 H2Onews (123. díl) 20:00 Sen o nadcaci [P] 20:30 Svatý Josef Cottolengo [P] 22:25 Na koberečku (104. díl) 22:35 Přejeme si... 22:50 P.S. 23:15 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 23:25 Čtete z křesťanských periodik 23:30 Octava dies (620. díl) 0:05 Kulatý stůl: Vzkříšení 1:35 Bez hábitu: Premonstráti, klášter Želiv [P] 2:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 26. 4. 2011: 6:05 H2Onews (123. díl) 6:15 Má vlast: Karlštejn 2 7:10 Ochmelená story 7:20 Pro vita mundi: P. Roman Czudek [P] 8:00 Cesty za poznáním: N'gorongoro Crater 8:15 Ekoauto (17. díl) [P] 8:30 BET LECEM - vnitřní domov: Martin Kříž 8:45 Divadélko Bubáček (11. díl) 8:55 Sedmihlásky 9:00 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích (2. díl) 9:40 Skanzen Březno a Isarno 10:00 Octava dies (620. díl) 10:35 Sv. Vojtěch a Václav - předchůdci našich evropských cest 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky (17. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (39. díl) 12:40 Noemova pošta 2011: duben 14:10 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 14:55 Mladí talenti mezi věřícími [P] 15:20 Přejeme si... 15:35 Vyznání 15:50 Cesty za poznáním: Řím [P] 16:15 H2Onews (123. díl) 16:25 U Pastýře: s hostem Jiřím Davidem 17:30 Sedmihlásky: U suseda syneček 17:35 Ve jménu Ježíše: Patrik 18:00 Noeland (38. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (18. díl) [P] 18:40 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 19:05 Sedmihlásky 19:10 Noekreace (84. díl) 19:20 Atlas Charity: Krnov (Charita Krnov) 19:30 Jaroslav Sucháček 19:40 Zpravodajské Noeviny: 26. 4. 2011 [P] 20:00 Misijní magazín (6. díl): Malawi [P] 21:00 Po stopách Ježíše Krista: Zákon a láska [L] 21:30 Hudba pod Rozsutcom 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Život zvířat [P] 22:45 Léta letí k andělům: Jan Špilár 23:05 Svatá země 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si... 0:05 Klapka s ... (22. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 27. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Premonstráti, klášter Želiv 7:20 Noekreace aneb Vandrování (84. díl) 7:30 Léta letí k andělům: Jan Špilár 7:50 Hudba pod Rozsutcom 8:00 Vyznání 8:15 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 8:45 Ochmelená story 8:55 Jedenkrát smrt, prosím [P] 9:25 Platinové písničky (39. díl) 10:00 Po stopách Ježíše Krista: Zákon a láska 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s ... (22. díl) 13:05 Ecce homo 13:45 P.S. 14:10 Skanzen Březno a Isarno 14:30 Ekoauto (17. díl) 14:45 Na koberečku (104. díl) 14:55 Sedmihlásky 15:00 Divadélko Bubáček (11. díl) 15:10 Kristus žije 15:30 Licheň 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (118. díl) 16:50 Maminčiny pohádky (18. díl) [P] 17:00 V posteli chit-chat (9. díl) [P] 17:50 Sedmihlásky 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:50 Misie na živo:

Praha - Haiti 20:00 BET LECEM - vnitřní domov [P] 20:15 Přejeme si... [P] 20:30 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet: Indikace, formy a obsah hospicové péče - MUDr. Marie Svatošová [P] 21:10 Jak potkávat svět (1. díl) 21:55 Historie Světových dnů mládeže [P] 22:05 H2Onews (123. díl) 22:20 Tygři oceánů (9. díl) [P] 23:00 Noekreace aneb Vandrování (84. díl) 23:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:40 CHKO Jeseníky - Praděd 0:05 H2Onews (123. díl) 0:15 Má vlast: Karlštejn 2 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 28. 4. 2011: 6:05 H2Onews (123. díl) 6:15 Ecce homo 6:45 Čtete z křesťanských periodik 6:50 BET LECEM - vnitřní domov (16. díl) 7:05 Ekoauto (17. díl) 7:20 Platinové písničky (39. díl) 7:50 Svatá země 8:00 Cesty za poznáním: Řím 8:25 Večer chval 9:40 Jaroslav Sucháček 9:55 Noemova pošta 2011: duben 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domaniček 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Karlštejn 2 13:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. 13:40 Klapka s ... (22. díl) 14:40 Sedmihlásky 14:45 Noeland (38. díl) 15:15 Život zvířat 16:00 Misijní magazín: Malawi [P] 17:00 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 17:45 Dať zmysel života [P] 18:00 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky (19. díl) [P] 18:40 Pro vita mundi (120. díl): P. Roman Czudek 19:20 Noekreace (84. díl) 19:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2011 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (42. díl) [P] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Libanonský odkaz [P] 22:20 Octava dies (620. díl) 22:50 NOEparáda (118. díl) 23:45 BET LECEM - vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli chit-chat (9. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 29. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (84. díl) 6:30 NOEparáda (118. díl) 7:20 CHKO Jeseníky - Praděd (12. díl) 7:40 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče - MUDr. Marie Svatošová 8:20 Licheň 8:30 Jak potkávat svět (1. díl) 9:15 O starých Starých Hamrech 10:05 Na koberečku (104. díl) 10:15 Klapka s ... (22. díl) 11:15 Ve jménu Ježíše: Patrik 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: Tři čaromocné svíce I. 12:05 Přejeme si... 12:20 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 13:05 Dať zmysel života 13:15 BET LECEM - vnitřní domov (16. díl) 13:35 Hrajeme pro hřiště 14:45 Skanzen Březno a Isarno 15:05 Léta letí k andělům: Jan Špilár 15:25 Ecce homo 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Po stopách Ježíše Krista: Zákon a láska 16:45 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 17:15 Jedenkrát smrt, prosím 17:50 Vyznání [P] 18:05 JuniorTV Kopřivnice (14. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky (20. díl) [P] 18:40 V posteli chit-chat (9. díl) 19:30 Exit 316: Kluci a holky 19:45 H2Onews (124. díl) [P] 20:00 Kulatý stůl: P. Alois Musil očima dneška [L] 21:35 Licheň 21:45 Na koberečku (104. díl) 22:00 Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Pro vita mundi (120. díl): P. Roman Czudek 23:25 Tygři oceánů (9. díl) 0:10 H2Onews (124. díl) 0:20 Misijní magazín (6. díl): Malawi 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 30. 4. 2011: 6:05 H2Onews (124. díl) 6:15 P.S. 6:40 Misijní magazín: Malawi 7:45 Kristus žije 8:05 BET LECEM - vnitřní domov (16. díl) 8:20 Divadélko Bubáček (11. díl) 8:35 Ve jménu

Program SLAVNOSTI PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA v klášteře Pražského Jezulátka, Karmelitův 9, Praha 1:

Čtvrtek 28. 4. 2011 - 18.00 hod. Triduum - mše svatá a eucharistická pobožnost u oltáře Jezulátka.

Pátek 29. 4. 2011 - 18.00 hod. Triduum - mše svatá a eucharistická pobožnost u oltáře Jezulátka.

Sobota 30. 4. 2011 - Jezulátko bude po celý den vystaveno v presbytáři kostela • 9.00 hod. česká mše svatá - po mši svaté možnost svátosti smíření do 10.45 hod. • 11.00 hod. česká mše svatá • 17.00 hod. Misa en español • 18.00 hod. průvod s kopii milostné sošky a mše svatá ve farním kostele sv. Tomáše, po mši svaté průvod zpět do půvního kostela.

Neděle 1. 5. 2011 - korunovace milostné sošky, Jezulátko bude po celý den vystaveno v presbytáři kostela • 10.00 hod. slavnostní mše svatá s korunovací milostné sošky Jezulátka (sbor a orchestr řídí prof. František Xaver Thuri) • 12.00 hod. English solemn mass • 15.00 hod. slavnostní mše svatá k uctění Božího milosrdenství (slouží otec biskup Karel Herbst) • 17.00 hod. Misa en español • 18.00 hod. Messa italiana • 19.00 hod. česká mše svatá.

Informace také na www.praga.org.

Ježíše: Totila a Benedikt [P] 9:00 Noeland (38. díl) 9:30 Sedmihlásky 9:35 Zikův svět zvířat: Polární expres 10:05 NOEparáda (118. díl) 10:55 V posteli chit-chat (9. díl) 11:45 Felicjanek 10 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Řím 13:40 U NÁS (42. díl) 14:40 Noekreace (84. díl) 14:50 Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční 15:20 Svatá země 15:30 Platinové písničky (39. díl) 16:00 H2Onews (124. díl) 16:10 CHKO České středohoří - Milešovka [P] 16:30 Jaroslav Sucháček 16:40 Sedmihlásky 16:45 Maminčiny pohádky (20. díl) 17:05 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková [P] 17:55 Kain jsem i já 18:00 Rok dvou papežů 19:00 Studio Jan Pavel II.: I. studio [L] 20:00 Přípravná večerní vigílie: Blahořečení Jana Pavla II. [L] 22:35 Svědek naděje (1. díl): Svatý Kopeček 23:10 Atentát 23:20 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 23:55 Kain jsem i já 0:05 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 1:05 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! [P] 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 1. 5. 2011: 6:05 Evangelium: 2. neděle velikonoční [P] 6:15 Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční 6:45 Čtete z křesťanských periodik [P] 6:50 Z pokladů duše: P. JUDr. Pavel Forgač - O Božím Milosrdenství [P] 6:55 Síla evangelia 7:30 Felicjanek 10 7:40 Sedmihlásky 7:45 Odvaha otce Karola 9:00 Studio Jan Pavel II.: II. studio [L] 10:00 Mše svatá s beatifikací papeže Jana Pavla II. [L] 12:30 Studio Jan Pavel II.: III. studio [L] 13:00 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:40 Noekreace aneb Vandrování (85. díl) [P] 13:50 Svědek naděje (6. díl): Řím 14:30 Studio Jan Pavel II.: IV. studio [L] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (39. díl) [P] 17:30 Divadélko Bubáček (12. díl) [P] 17:40 Přejeme si... [P] 18:00 Studio Jan Pavel II.: V. studio [L] 19:30 Octava dies (621. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:00 Jan Pavel II., okamžiky pontifikátu [P] 21:15 Studio Jan Pavel II.: VI. studio [L] 22:20 Jan Pavel II., muž znamení [P] 23:20 Historie Světových dnů mládeže 23:30 Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové 23:55 Kain jsem i já 0:05 Noční univerzita - Hospice a umění doprovázet (1. díl): Indikace, formy a obsah hospicové péče - MUDr. Marie Svatošová 0:45 Černá Madona [P] 1:55 Poslech Radia Proglas [L].

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Víta Cigánka POKONCILNÍ STAGNACE V LITURGIÍ**, která se bude konat **v úterý 3. května 2011 v 18 hodin** v sále 315, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **JARNÍ POUTĚ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 8. května 2011** ke svátku Nalezení svatého Kříže.

Program pouti: sobota 7. května – 18.00 mše svatá v předvečer pouti • **neděle 8. května** – 7.15 a 9.00 mše svatá, 11.00 slavná mše svatá (slouží Mons. Pavel Posád, světící biskup českobudějovický). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Ve 14.30 svátostné požehnání a zakončení pouti.

Katolická tělovýchovná a kulturní organizace **Orel jednota Dobříš** Vás zve na **OSLAVU SVÁTKU SV. JOSEFA DĚLNÍKA – prvomájovou lidovou slavnost v Dobříši v neděli 1. května 2011**.

Členové Orla jednoty Dobříš se s historickým praporem zúčastní průvodu. Zveme orly s prapory, lidovými a spolkovými kroji a všechen křesťanský lid k účasti na průvodu.

Program: v neděli 1. května 2011 ve 12.30 hod. – řazení účastníků prvomájového průvodu u polikliniky v Dobříši v ulici Za Poštou. Průvod vychází ve 13.00 hod. (ulicí Pražskou na Mírové náměstí). V závěru u radnice pronese starosta města Jaroslav Melša projev. Děti vypustí holuby. Slavnostně bude vztyčena májka. Předpokládáný závěr akce v 15.00 hod.

Po dobu průvodu a slavnosti bude hrát dechová hudba Umělecké školy pod vedením Karla Čiháka.

Ve dnech 20.–22. května se pod záštitou Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, bude konat **I. kongres o Božím milosrdenství**. Kongres bude probíhat v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích a v kulturním domě v Novém Městě na Moravě. Program kongresu je na adrese: <http://tisk.cirkev.cz/res/data/118/013229.pdf?seek=1>. Přihlášky na celý kongres na tel. číslech: 566 502 855, 566 502 850, e-mail: info@slavkovice.cz. Poštou: OTCOVÉ PALLOTINI, JÁMY 71, PSČ 592 32.

Na závěr kongresu se chceme zasvětit Božímu Milosrdenství. Toto zasvěcení se bude konat během mše svaté v neděli 22. května 2011. Proto také na tuto mši svatou zveme nejen účastníky kongresu, ale i všechny, kdo ve svém srdci cítí potřebu být v tuto důležitou chvíli s námi a připojit svůj hlas ke všem, kteří se společně budou modlit aktem zasvěcení. Skupiny poutníků prosíme nahlásit na tel.: 566 502 855.

SVATÁ HORA U PŘIBRAMI – VYBRANÉ AKCE NA KVĚTEN 2011

7. 5. – poutní mariánská sobota (1. sobota v měsíci) – pravidelné mše svatě zůstávají zachovány! • 9.00 hod. mše svatá, poté katecheze, adorace, možnost přijetí svátosti smíření, mariánská pobožnost. Vedou svatohorští redemptoristé.

14. 5. – 10. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. • Mše svatá v 11.00 hod. (Mons. Václav Malý), odpoledne doprovodný program. • Zpívané **latinské chorální nešpory** v 16.30 hod., nácvik v 16.00 hod.

21. 5. – pouť bývalých příslušníků PTP. • Mše svatá v 10.30 hod. v bazilice. • **Orelská pouť** – tridentská liturgie v 11.00 hod. u Korunovačního oltáře.

27. 5. – Noc kostelů – netradiční „večer otevřených chrámů“. Prohlídky, koncerty, výstavy atd. od 19.00 do 23.00 hod. **Další informace** na internetových stránkách www.svata-hora.cz.

Liturgická čtení

Neděle 24. 4. – slavnost

Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43

Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!* Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8

Ev.: Jan 20,1–9 (večer: Lk 24,13–35)

Slovo na den: Ježíš musí vstát z mrtvých.

Pondělí 25. 4. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8–15

Slovo na den: Se strachem i s velikou radostí.

Úterý 26. 4. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41

Ž 33(32),4–5.18–19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11–18

Slovo na den: Vystupují k svému Otci.

Středa 27. 4. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13–35

Slovo na den: A co se stalo?

Čtvrtek 28. 4. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26

Ž 8,2a+5.6–7.8–9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35–48

Slovo na den: Výzbrojení mocí z výsosti.

Pátek 29. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12

Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1–14

Slovo na den: Byli pohromadě.

Sobota 30. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21

Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21

Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9–15

Slovo na den: Káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. DUBNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 4.		PO 25. 4.		ÚT 26. 4.		ST 27. 4.		ČT 28. 4.		PÁ 29. 4.		SO 30. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
	SO 23. 4.													
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	578
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM

HODINY UTRPENÍ NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA
Luisa Piccarreta • Z italského přeložil P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner

Luisa Piccarreta (1865–1947) z jihoitalského Corata, dobrovolná oběť na smír s Bohem, pod poslušností v 36 svazcích znamenala své mystické zážitky a napsala dvě knihy: *Panna Maria v království Boží Vůle* a *Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista*. Cílem této druhé knihy dle autorky není vyličit děj utrpení (už existuje mnoho knih), ale „podat zadostiučinění: spojit dohromady různé body utrpení Páně s rozmanitostí tolika urážek a spolu s Ježíšem za ně konat hodné zadostiučinění. V některých případech duše trpícímu Ježíši dobrořečí, v jiných mu projevuje soucit, vzdává mu chválu, utěšuje ho, podává náhradu nebo žadoní, prosí ho a žádá.“ V událostech jednotlivých hodin od rozloučení s Matkou až po pohřbení mystička vstupuje do tělesného i vnitřního utrpení až intimními akty účasti. K cíli, který sama knižce vytyčila, vede duše v závěru každé kapitoly v *Zamyšleních a zbožných cvičeních*, jež konfrontací láskyplného Kristova sebedarování a bezmezné lidské hříšnosti čtenáře naléhavě burcuje k duchovní aktivitě.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 124x189 mm, 262 stran, 197 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÝ FILIP NERI

P. Karel Dachovský

Životopis italského světce 16. století, zakladatele kongregace oratoriánů, apoštola mládeže a města Říma.

ŘÁD • Brož., A5, 46 stran, 50 Kč

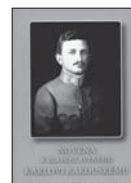

**NOVÉNA K BLAHOŠLAVENÉMU
KARLOVI RAKOUSKÉMU**

Překlad z angličtiny Jana Balharová

Novéna na přimluvu a za kanonizaci bl. Karla I., posledního rakouského císaře a českého krále. Vyšlo s církevním schválením.

Kartuziánské nakladatelství • Brož., A6, 48 stran, 35 Kč

HUDEBNÍ CD

STOJÍM PŘED TEBOU

Komunita Emmanuel

Křesťanské písně převážně z dílny komunity Emmanuel. Jako bonus je připojena zhudebněná modlitba sv. Terezie z Lisieux *Srdci Páně* (překlad A. Janoušková).

Karmelitánské nakladatelství, s. r. o. • CD, 53 minut, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1